ምዕራፍ አምስት

ከምሽቱ ሦስት ሰዓት አካባቢ ይሆናል ። ማርታ ገና ከውጭ አልገባችም ። ትዕግሥትና ሁለት የመኝታ ክፍል ጓደኞች አልጋቸው ላይ ጋደም ብለው ፤ ከመጀመሪያ ዓመት ኮርስ አንዱ የሆነውን የኢትዮጵያ ታሪክ እያጠኑ ይጠያየቃሉ ።

የመኝታ ክፍላቸው በር ሳይንኳኳ ተከፈተ ። ቤተል ሔም አስባድ አንገቷን ብቻ ወደ ውስጥ ብቅ አድርጋ ተመለከተች ።

"አ ቤተልሔም ፡ ግቢ" አሏት ሦስቱም በአንድ ድምፅ ።

" ማርታ አልመጣችም እንዴ ? " ስትል ጠየቀች ።

" ግቢ ፡ ትመጣለች " አሏት ደግመው ። ወደ ውስጥ ገብታ ትዕግሥት አልጋ ላይ ከማርጌ ተቀመጠች ።

" ምነው ቆየች ፡ ተሎ እመጣለሁ ብላኝ ነበር ? " ካለች በኋላ ፡ ቤተ ልሔም ሰዓቷን አየችና ፡ "አንቺ ፡ ሦስት ሰዓት ከሩብ ሆኗል " ኮ ! ለመሆኑ ብትመጣስ ዘበኞቹ ያስገቧታል ብለሽ ነው ?" አለች ፡ ተስፋ በቆረጠ አነጋገር ።

" ከመጣችስ ያስገቧታል ፡ ልጅትኮ ማርታ ነች " አለች ትዕግሥት ፡በቀልድ ዐይነት -የማርታን ቅልጥፍና ለመግለጽ ። በርግጥም ማርታ አምሽታ በመጣች ቁጥር " ጥብቅ ነን "የሚሉትን የጥበቃ ጓዶች ጥርሷን አሳይታ ውሃ አድርጋቸው ነው የምትገባው ።

" ይልቅ " አለች ትዕግሥት በመቀጠል ፡" ይልቅስ መምጣቷን ተጠራጠሪልኝ " ለቤተ ልሔም ጉዳዩ እንግዳ ነገር አይደለም ። ይልቁንም በተሳካ ጊዜ አብረው ነው ምሽቱን የሚወጡት ። ቤተ ልሔምን ከትዕግሥት ያስተዋወቀቻት ማርታ ናት ። የእነሱ ጓደኝነት ግን ከውጭ ጀምሮ ነው ፡አሥራት ዓመት ያህል አሳቸው ። እንዲያውም ቤተ ልሔም

ቀድማት ዩኒቨርስቲ በመግባቷ ፡ በመሐል ለተወሰነ ጊዜ ጓደ ኛነታቸው ላልቶ ነበር እንጂ ፡ መጀመሪያ ላይ በጣም ጥብቅ ጓደኞች ነበሩ ። ቤተ ልሔም አሁን የሁለተኛ ዓመት ተማሪነች ።

ቤተ ልሔም የትዕግሥት እገላለጽ ስለ ገባት ግቀችና ፡ "መምጣትስ ትመጣለች ፡እዛ ሠርጉ ቦታ'ኮ ነው የሔደ ችው ። ቀን አብሬአት ነበርኩ ። ስለ ሁኔታው ተነጋግረን ለነገ እንዳንደክም ፡ ዛሬ እዚሁ አድረን ጠዋት ለመሄድ ወስነናል " አለቻት ።

ትዕግሥት ትዝ አላት ። እሔድ የጓደኛዋ ሠርግ እንደሚ ኖር ማርታ ነግራት ነበር ።

"እንቺም አብረሽን ትሔጃለሽ ፡ አይደለም ? " አለች ቤተ ልሔም ፡ የትዕግሥትን ዐይን ዐይን እየተመለከተች ።

" እስቲ እግዜር ያውቃል ፡ ጥናቴ'ኮ ተከምሮአል ? " አለች ትዕግሥት በማመንታት ዐይነት ።

ከኮሪደሩ ውስጥ የታኮ ጫማ ድምፅ ስለ ተሰማቸው ፡ ጭውውታቸውን ለአፍታ ያህል አቋረጡ ።

አንዳች ነገር በኋላው እንደሚያባርረው ሰው ፡ ማርታ በሩን ብርግድ አድርጋ ገባች ። ቤተ ልሔምን ከክፍሏ በማግ ኘቷ ደስ አላት ። ትንፋሿ እጥር — እጥር እያለ ፡ "ሄይ ቤቴ ! ቆየሁ እሷ ምን ታረጊዋለሽ ! " አለችና ሳመቻት ። ትዕግሥ ትንም ሳመቻት ። ከማዶ ያሉትን ሁለት ልጃገረዶች በፈገ ግታ ብቻ ሰላምታ ተለዋውጣቸው ፡ ከቤተ ልሔም ጎን ቁጭ አለች ።

"እንዴት ነው? " አለችና ቤተ ልሔም ጠቀስ አረገ ቻት ። በሳመቻት ጊዜ ፡ ከንፈሯ እጅግ ለስልሶባት ነበር ። ለምስጢር ድርጊቶቻቸው ከንግግር የበለጠ በጥቅሻና በምልክት ይግባባሉ ።

"ምን ታረጊዋለሽ ? " አለችና ማርታ ፡ ከነልብሷ መኝ ታዋ ላይ ወጥታ ጋደም አለች ።

" ግን በርግጥ ሠርጉ ቦታ ነውኝያመሽሽው? " አለች ቤተልሔም ፡ ጥርጣሬ በተሞላበት አነጋገር ።

" ሙች እዚያው ነው ያመሸሁት " አለች ማርታ ። ስንሠራራ አመሽንና ፡ የቅርብ የሆንነው ማታ ጓዳ ገብተን ራት ከበላን በኋላ ፡ አንድ ውስኪ ተከፈተልን ። ሌላ ነበር ! አትሔጂም ብለውኝ በግድ ነው የመጣሁት ።"

" ፓ ! ግን ምንም የቀመስሽ አትመስዪም "

" ሁለት መለኪያ ነኮ'ኮ የጠጣኋት ፡ ቤቴ ሙች! "

" እሺ ፡ ከዚያስ ? ማ ሸኘሽ ? " አለቻት ፡ ከፊል ቅናት በተቀላቀለበት አነጋገር ።

" አንዱ ባለ ቆርቆሮ ነዋ ! "

ትዕግሥት ነገሩ ስለ ገባት ግቀች ። ከማዶ የተኙት ሁለት ልጃገረዶችም ከንፈራቸውን ከድነው ግቁ ። በከፊል ቢያጠኑም በከፊል ጆሮአቸው እነማርታ ጨዋታ ላይ ነበር ።

" በሉ እንተኛ " አለች ማርታ ፡ ሹራቧን እያወላለ ቀች " ነገ'ኮ በጠዋት ተነሺዎች ነን ።"

" አዎ ! ኧረ ትላንትም አልተኛሁም ። ሁኔታውን ላረ ጋግጥ ብዬ ነው'!ኮ አንቺን የመጣሁት!" አለችና ቤተ ልሔም ከተቀመጠችበት ተነሣች ።

" ሁኔታው ሁሉ የተሟላ ነው ። ጠዋት ተነሥተን መሔድ ብቻ ! "

" ደሞ ትዕግሥትን አንድ በያት ። እያመነታች ነው "

" ለምኑ ? ለመሔድ ? " አለች ማርታ ፡ በቁርጠኝነት አነጋገር ። " ወዳ በቀበሌ ተገዳ ! " ልማዳዊ የአነጋገር ዘዴዋ ነው ።

" ሆሆ ! ፈተና'ኮ እየተቃረበ ነው " አለች ትዕግሥት ፡ በማመንታት ዐይነት ። አብዛኛው ልቧ ግን በመሔድ ላይ ያጋደለ ነበር ።

" ታዲያ በአንድ ቀን ተአምር ልትፈጥሪ ነው? " ስትል ቤተ ልሔም ተነሣች ። ልትሔድ የነበረችዋ ሴትዮ ጭራሽ ወገቧን ይዛ ማብራሪያ ትሰጥ ገባች ። የሁለተኛ ዓመት ተማሪ በመሆኗ ፡ አገላለጿ አሁን የመጀመሪያ ዓመት ተማሪዎች የሚ

ጨነቁበትን ሁኔታ ፡ “ አርጌው አልፈአለሁ ” በሚል የበላ ይነት ስሜት ነው ።

“ አንድ ነገር ልንገርሻ ትዕግሥት ” ስትል ጀመረች ። “ ይሄ ፍሬሽማን ላይ መረበሽ ፡ መጨነቅ ፡ ራስን ማሠቃየት ዝም ብሎ እየተለመደ የመጣ ነገር ነው ። አምናም በኛ ጊዜ እንዲሁ ነበር ። ማጥናት ሳይሆን ፊደላትን መስነጣጠቅ ነበር የተያዘው ። በዚያ ላይ ፡ ሁሉ ነገሩ የጭንቅ ግቢ ነበር የሚመስለው ፤ ከፊሉ ዊዝድሮዋል ለማውጣት ሲራራጥ ፡ አንዳንዱም ሲቀልድ ፡ አንዳንዱም ሌክቸረሮች በእጅዋ ናቸው እየተባለች ስትታማ ፡ አንዳንዱ ከአቅሙ በላይ ሌሊቱን ሙሉ ሲያጠና በተቀመጠበት እንቅልፍ ሲወስደው . . . ምኑ ቅጡ ፡ ግን መጨረሻው ምን ሆነ መሰለሽ ! ”

ከማዶ ያሉት ሁለት ልጃገረዶችም ፡ ጆሮአቸውን በጣም አስልተው ይሰማሉ ። ማርታ ብቻ እንደ ማሸለብ ስላረጋት በሰመመን ነበር የምታዳምጠው ።

ቤተ ልሔም ቀጠለች ፤ “ መጨረሻም ላይ ያው የገና ማዕበል መጣና ሁሉንም ለየ ። መውደቅ ያለበት ወደቀ ፤ ማለፍ ያለበት አለፈ ። ”

“ ታዲያ ለእሱማ ነው ‘ ኮ ይሄ መፍጨርጨር ” አለች ትዕግሥት ባልተደነቀ ስሜት ።

“ ማለቱ ” አለች ቤተ ልሔም ፡ ልትል የፈለገችውን በቅጡ እንዳልተረዱላት በመገመት ። “ ታዲያ መውደቅ ወይም ማለፍ ፡ ከሁለት አንዱን መጋፈጥ የማይቀር ዕዳ ሆኖ ሳለ መጨነቁ ምን ይጠቅማል ? እንደኔ እንደኔ የሚያስፈልገው የተወሰነውን ነገር በፕሮግራም ማጥናት ነው ። ከዚያ ውጭ የራሱ ጉዳይ ! ግን የሚገርምሽ ደግሞ ፡ ዩኒቨርስቲ ውስጥ አንድ የሚያስጠላው ነገር ፡ አንች እንደ ሌላው ጥናቱ ላይ ተደፍተሽበት ካላደርሽ ፡ ደኅና ውጤት ያመጣሽ እንደ ሆን ሐሜቱ መከራ ነው ። ‘ሌክቸረሩን አውርዳው ነው ፡ ሬጅስትራር ውስጥ ዘመድ አላት ፡ ፈተና ወጥቶላት ነው ፡ ሊክቸረሩን እግሩ ላይ ወድቃ ለምናው ነው ፡ ጉቦ ሰጥታ ነው’ ኧረ ስንቱ ! ዩኒቨርስቲ የገባ ተማሪ በግድ መሠቃየት አለበት እንዴ? እንደኔ ‘የአንደርስታንዲንግ’ ጉዳይ ይመስ

ለኛል ። አንዳንዱ ብዙም ሳይጨነቅ ቶሎ ይገባዋል ። አን ዳንዱ ደግሞ ብዙ ሠርቶ ትንሽ የሚገባው አለ . . . ሀእ?”

በተዘዋዋሪም ቢሆን ፡ ራሷን በፕሮግራም ከሚያጠኑትና በቀላሉ ከሚገባቸው ምደባ ነበር የምታወራው ። እንዲህ ብዙ እንድትናገር ያረጋት ቁስሏ ነው ። አምና የመጀመሪያ ዓመት ተማሪ ሳለች ፡ ከላይ የጠቀሰቻቸውን ሁኔታዎች ታም ታባቸዋለች ። እንዲያውም በጣም ደካማ በነበረችበት በኢ ትዮጵያ ጂኦግራፊ ኮርስ “B” ማምጣቷ ከአስተማሪው ጋር በግልጽ እንድትጠረጠር አድርጓታል ። እሷ ግን ፡ “ እኔ የሴንትሜሪ ተማሪ ስለ ነበርኩና ጥሩ መሠረት ስለ ነበረኝ የዩኒቨርስቲ ትምህርት በቀላሉ ነው የሚገባኝ ” ባይ ነች ። የማንኛውም የትምህርት ዐይነት ገለጻ በእንግሊዝኛ ቋንቋ ስለሚሰጥና እሷ ደግሞ ፡ እንግሊዝኛ “ ፍሉዌንት ነኝ ” ስለምትል ፡ በቀላሉ ለመረዳቷ ይህም በከፊል ታማኝነት ያለው መከላከያዋ ነው ። በእርግጥም እንግሊዝኛ ስትናገር ለሚሰማት ፡ ፕሮናውንሲሽን የሚሸጥ ቢሆን ኖሮ ብዙ ያወጣላት ነበር ።

“ እምልሽ ” ስትል ቀጠለች ፡ “ አንዳንዶቹ እንደ ሚሉት ‘ጭራሽ አላጠናም’ ማለት እንኳ ዝም ብሎ ነው ። ማንኛውም ተማሪ ቢሆን ያጠናል ። የሚለያየው የአጠናን ደረጃውና ስልቱ ብቻ ነው ። ግማሹ ሌሊቱን ከቀን እያገናኘ ያጠናል ። ግማሹ ደግሞ በፕሮግራም አጭር ጊዜ ያጠናል ። በሳይኮሎጂ እንደ ተማርነው ግን ፡ ጥሩው ዘዴ በየአንድና ሁለት ሰዓት ጥናት ውስጥ የተወሰነ ዕረፍት መውሰዱ ነው ። እንቅልፍ በደንብ መተኛትም አእምሮ ጥናትን በደንብ እን ዲቀበል ይረዳል ። ”

የሳይኮሎጂ ነገር ስታነሣ ግልፍ አላት ። ጥሩ አስተማሪ ደርሶአት ስለ ነበር በርግጥም ጥሩ ዕውቀት ገብይታበታለች ።

“ የሳይኮሎጂ አስተማሪያችን ስለ ጥናት ዘዴ ሲያስተ ምር ምን አለን መሰለሽ ?‘ከዩኒቨርስቲ ውስጥ እነዚህ ከመጠን በላይ እያጠኑ የሚያልፉ ተማሪዎች ፡ የመማር ኃይል (ፓቴን ሺያል) የላቸውም ። ዩኒቨርስቲው ውስጥ የሚቆዩት በትግል ነው ። ስለዚህም ጨርሰው በሚመደቡበት ሥራ ላይ በቂ ግል

ጋሎት ሊሰጡ አይችሉም' ያለው ትዝ ይለኛል ። ችሎታው ካለሽ በቀላሉ ሊገባሽ ይችላል ። ችሎታው ከሌለሽ ግን ከንቱ ትግል ነው . . . ግን እኮ ሳይኮሎጂ መሰጠት የነበረበት መጀመሪያ ዓመት ላይ ነው ። ከብዙ ጭንቀት ሊያድን ይችል ነበር" ስትል የራሷን ግምት አከለችበት ።

ማርታ ከሰመመናዊ እንቅልፏ ባንና ተመለከተቻቸው ፤ አይኗ ፍም መስሏል ።

" አልተኛችሁም እንዴ? " አለች ግንባሯን እንደቋጠረች ፥ ከእንቅልፍ መንፈስ ሳቢያ በሚመነጭ ቁጣ የተሞላበት አነጋገር ። " አንቺ ቤቴ! ሒጂና ተኚ ፥ ጠዋት እኮ ሐያጆች ነን ።"

ቀና ብላ ወደ ማዶ ደሞ ተመለከተች ። ሁለት ልጃገረዶች ገና እያጠኑ ነበር ። መብራቱ ሊጠፋላት እንደማ ይችል ገባትና ብስጭት ብላ ተመልሳ ተኛች ።

ምዕራፍ ስድስት

አቤል ገና ጎህ ሳይቀድ ነው ከእንቅልፉ የሚነቃው ። የዛሬን አያርገውና በርትቶ በሚሠራበት ጊዜ ፥ ለጥሩ ጥናት የመረጣት ሰዓት ከሌሊቱ 11—1 ፡ 30 ያለችውን ነበር ። በዚያው ለምዶበት አሁንም ወደ 12 ሰዓት አካባቢ ይነቃና ፥ የቁርስ ሰዓት እስኪደርስ ድረስ ወዲያ ወዲህ ይንጎራደዳል ። ምንጊዜም ከመንጎራደድ ጋር የተያያዘች አንድ ተግባር አለችው ። ወደ ቁርስ ከመሔድ በፊት ከሰል ያለ ቦታ ሆኖ ትዕግሥት ወደ ቁርስ ስትሔድ ማየት አለበት ። የዐይኑን ፍቅር መሳለም አለበት - ሌሊቱን እንዴት እንዳደረች. . .

እንደ ወትሮው እሑድ ጠዋት ከመኝታ ክፍሉ ወጥቶ በኮሪዶሩ መስታወት በኩል ቁልቁል ይመለከታል ። አንዳንድ ልጃገረዶች ከመኝታ ክፍላቸው ወደ ቁርስ ክፍል መሔድ ጀምረዋል ። ጥቂት ቆይቶ የአቤል ዐይን የሚፈልጋት አጭር ጠይም ልጃገረድ ፥ ከሁለት ልጃገረዶች መሐል ሆና ብቅ አለች ። እንደ ሌላው ጊዜ በነጠላ ጫማና በግዴለሽ አለባበስ አልነበረም የወጣችው ። ደምቃለች ፤ የክት ልብሷን ለብሳለች ፤ ከቁመቷም ከፍ ብላለች ። አቤል ቁልቁል ትክ ብሎ ተመለከታት ። በዐይነ ሕሊናው ከመኝታ ክፍሏ ገብቶ ሻንጣዋን በረበረ ። ሳያያት ስለማይውል ፥ ከቀን ብዛት ያሏትን ልብሶችና ጫማዎች ዓይነት ጠንቅቆ ያውቃል ። እንዲህ ዐይነት ጫማ ፈጽሞ አልነበራትም ፤ የተውሶ መሆኑን ገመተ ።

'ስፒል' ታኪ ያዋሰቻት ቤተ ልሔም ነበረች ። ማርታና ቤተ ልሔም የጎደላትን መድመቂያ ሁሉ አሟልተው ፥ ኩል ቀብተው ፥ ሽቶ ረጭተው ፥ የከንፈር ቀለም ቀብተው ነበር ያወጧት ። ብቻ እንደነሱ በስሱ ቀይ የከንፈር ቀለም ሳይ ቡና ዐይነት እንደርብልሽ ቢሏት ሳትሰማ ቀረችና ተዋት ። ቅንድቧንም አልላጭም ብላ አናደደቻቸው ። አረማመዷም ያው ከደብረ ዘይት ይዛው የመጣችው ዐይነት ነበር ። በስፒል

ታኪው መራመድ እምብዛም አልቻለችበትም ። ግን ብልህ ስለ ሆነች ፣ ሚዛኗን እየጠበቀች ነበር-እግሮቿን የምትወረውራቸው ። ማርታና ቤተ ልሔም አለባብሰዋት ከጨረሱ በኋላ አንዳንድ ጉድለቶቿን አይተው " ገና ይቀራታል " በሚል መንፈስ እየተጠቃቀሱ ነበር የወጡት ። ለአቤል ግን በጣም ደምቃበታለች ። ' የዛሬው ሌላ ነው የዋዛ አይደለም ' አለ በልቡ ። ዐይኑ ቀስ በቀስ ደም እየመሰለ ሔደ ። ' የታባታቸው ነው የሚወስዷት?' ሲል ለራሱ ተነፈሰ ። ሁለቱን ልጃገረዶች ደምሥሩ ተገታትሮ ተመለከታቸው ። በተለይ ማርታን ! . . .

ማርታ አቤልን ትወደዋለች ። የዐደኛዋ የዓይን ፍቅረኛ ስለሆነ ፣ በትምህርቱ ጎበዝ ነው ስለሚባል ፣ ወይም በሌላ በየትኛው ምክንያት እንደሆን ለራሷም አይገባትም ። ግን ትወደዋለች ። ሳታየው መዋል አትፈልግም ።

አቤል ግን ማርታን አይወዳትም ። ሁልጊዜ ከትዕግሥት ስለማትለይ ታውቅብኛለች ብሎ ፈርቶ ፣ ከትዕግሥት ጋር ሆነው ያሙኛል ፣ ይቦጭቁኛል ፣ ያሾፉብኛል ብሎ ጠርጥሮ ፣ ትዕግሥትን በደንብ እንዳያያትና እንዳይጠግባት የእሷ አብሮ መሆን ያገደው መስሎት ! ትዕግሥትን ታባልግብኛለች ብሎ ፈርቶ ! ምክንያቱም በቅጡ አይገባውም ፤ ግን ለሁሉም ይጠላታል ። ሳያያት ቢውል ይመርጣል ።

አሁንም በልቡ ረገማት ። በቀሉት ዐይኖቹ ውስጥ እንባ የተጋጠረ መስለውና ዐይኑን ጨመቀ ። ነገር ግን ውስጥ ውስጡ ከመቆጥቆጥ በቀር ጠብ ያለ ነገር አልነበረም ።

" ተከታትዬ መድረሻቸውን ማየት አለብኝ ! " አለና ዛተ ። ተመስጦ ውስጥ ስለገባ ፣ አጠገባቸው ያለ ነበር የመሰለው ። የሁለት ፎቅ ደረጃ መውረድ እንዳለበት የታየው ቁልቁል ጉዞ ሲጀምር ነው ።

በቅርብ ጊዜ እንዳመጣው ጸባይ እጁን ኪሱ ከቶ ተጀንኖ ሳይሆን ፣ ከሩጫ ባልተለየ ርምጃ ደረጃውን ወርዶ ወደ ውጭ ብቅ ሲል ፣ ከማርታና ትዕግሥት ጋር ዐይን ለዐይን ተገጣጠሙ ። ክው አለ ፤ እነሱም ክው አሉ ። ያጋጣሚ ጉዳይ ነው ። እሱ የገመተው ደረጃውን እስኪወርድ እነሱ

ብዙ ወልፈው ይሔዳሉ ብሎ ከኋላቸው ሊከታተል ነበር ። ነገር ግን ቤተ ልሔም የሆነ ዕቃ ረስታ ወደ መኝታ ክፍሏ ስለ ተመለሰች ፣ ቆመው እየጠበቋት ነበር ።

አቤል በድንጋጤ የሚሔድበት ጠፋው ። አይቶ እንዳላ ያቸው ቶሎ አለና ዐይኑን ሰበረ ። ከአካባቢው ለማምለጥ ያህል ፣ ወደ ቀኙ ታጥፎ ባላሰበው መንገድ ወደ ዋናው በር ተጓዘ ። ከአጥር ውጭ ቀድሞ መጠበቅ በድንገት የመጣለት ሐሳብ ነበር ።

" ምን እንዳው ፣ ይቺ ቤቱ ደሞ አይሞላላት " አለች ማርታ ፣ ዐይኗን ወደ ሴቶች መኝታ ሕንጻ ወርውራ ። ትዕግሥትን ከሐሳቧ ለማዘናጋት በድንገት የወረወረቻቸው ቃላት ነበሩ ። አቤልን ካየችበት ሰዓት ጀምሮ የትዕግሥት ልብ ትርታ ፣ በድንጋጤም ይሁን በደስታ ምን ያህል ከፍ እንደሚል ማርታ ታውቃለች ።

ቤተ ልሔም ፊቷን ይቅርታ በሚጠይቅ ፈገግታ ሞልታ ፣ ቁና ቁና እየተነፈሰች መጣችላቸው ።

" አዳር ነው እንዴ?" አለች ማርታ ፣ ከፊል ቀልድ ከፊል ንዴት በተቀላቀለበት አነጋገር ። ብዙ ስላቆየቻቸው በልቧ በሽቃለች ። ቤተ ልሔም ልማዷ ነው ። በጣም ስት ደሰት ወይም ደንግጣ ስትረበሽ ጥቂት ትረሳለች ። ሽንቷ ደሞ ፣ አሁንም አሁንም ይመጣል ። ግን ሽንት ቤት ትገባለች እንጂ ጥቂት ጭርር አርጋ ነው የምትወጣው ። በተለይ ወደ ፈተና ክፍል ልትገባ ስትል ፣ በግማሽ ሰዓት ውስጥ ሦስቱ ያህል ሽንት ቤት መድረስ አለባት ። አሁንም የሠርጉ የደስታ ስሜት በውስጧ ስላለ ፣ ከመኝታ ክፍሏ የረሳችውን ዕቃ ከያዘች በኋላ ፣ ሽንት ቤቱን ለሁለተኛ ጊዜ ጎብኝታው ነበር የመጣችው ። ተጠናቃ መውጣት ትፈል ጋለች ፤ ግን የተጠናቀቀች አይመስላትም ።

" በሉ አባካችሁ ይህን ግቢ ቶሎ እንልቀቅ " አለች ማርታ ። " ተማሪው 'ኮ ወደ ቁርስ ቦታ መጉረፍ ጀምሮ አል " የተማሪዎቹን ትችት በመጠኑም ቢሆን ስለምትፈራ እንዲህ ደምቃ በብዙ ተማሪ ፊት ማለፍ አልፈለገችም ።

ግቢውን ለቀው ሲወጡ ፣ ትዕግሥት በዐይኗ ግራ ቁጭን እየማተረች ነበር — አቤልን ፍለጋ ። ከደረጃ በወረደበት ሰዓት በአጭር ጊዜ እይታም ቢሆን ፣ ስሜቱን በሚገባ ተረድ ታለች ። የቅናት ፣ የመጨስ ሁኔታ አይታበታለች ። እና አሁን ተሸማቃ በዐይኗ ፈለገችው ፤ ብታየው እነ ማርታን ከለላ አድርጋ የምትደብቀው ይመስል !

እሷ ልታየው አልቻለችም ። እሱ ግን ራቅ ካለ ቦታ ጥግ ይዞ እጁን በኪሱ አድርጎ ይመለከታቸው ነበር ። አስፋልቱን ተሻገሩ ። በዐይኑ ተከተላቸው ። ቆመው ታክሲ ሲጠብቁ ትዕግሥት አቤልን ለማየት ፈለገች ። መጀመሪያ ማርታና ቤተ ልሔም እንደማይነቁባት አረጋገጠች ። ከወደ መጡ በት አቅጣጫ ዘወር አለችና የሐውልቱን አካባቢ ቀስ ብላ መቃኘት ጀመረች ። እንዳጋጣሚ በእሷና በአቤል መካከል አንድ የምታውቀው ሰው ከፊት ለፊቷ ሲመጣ ተመለከተ ችና እጅዋን አውለበለበች ። አቤል ለሱ የተላከ መልእክት መስለውና ከደስታ ብዛት እሚያደርገው ነገር ጠፋው ። ከሰ ላምታው በተጨማሪ ሞቅ ያለ ፈገግታ ፣ ሆን ብላ ለሱ ያሳየችው መሰለው ።

እንኳን በፈገግታ ጊዜ ይቅርና ገና ልትናገር ስትል ጉንጯ ምንኛ እንደሚሠረኝድ ያውቃል ። መጀመሪያ ያያት ዕለት 'ዲምፕሏ ታየ ! ሣቀች እኮ ! ሣቀች !' አለ በድንገት ፣ ድም ፁን እንደ ማልጎምጎም ዐይነት አፈን አድርጎ ። ለአጭር ቁመቷ ተመጥኖ የተሠራው የሚያምረው እግሯ ፣ ለሱ ብቻ የተፈጠረ እሚመስለው ባቷና ተረከዟ በሐሳቡ ታየው ። ከፋይ የሚመስለው ገጽታዋ እንደ ንጋት አድማስ እየፈካ የሳቂታ ዐይኖቹን ብርሃን ወደሱ ሲወረውር ታስበው ። እጆቹን ከኪሱ አወጣና አወራጫቸው ። ከዛ በኩራት መንፈስ ወገ ቡን ያዘ ። 'አዎን ልክ ነው ፤ትሣቅ ! ትዕግሥት ብቻ ትሣቅ ! ያምርባታል !' አለ አሁንም አቤል ። ልክ እንዲህ ሲል ሳያስበው ራሱ መሣቅ ጀምሯል ። ከፊት ለፊቱ ሕፃን ልጅ ያቀፈች ሴትዮ ታክሲ እየጠበቀች ነበር ። ታዲያ ባጋጣሚ ወደ አቤል ፊቷን ስትመልስ ፣ አቤል ያለ ምክንያት እያያት ሲሥቅ ደነገጠችና ፣ "በስማም" ብላ የሕፃኑን ፊት በነጠ ላዋ ለበስ አድርጋ ፣ በፈጣን እርምጃ ወደ ማዶ ተሻገረች ።

ትዕግሥት "ሥቃ" ካበቃች ቆይታለች ። አቤል ግን አሁንም ችምችም ያለው ጥርሷና ስስ ከንፈሯ ይታየዋል ። "ለምንድነው ግን" አለ ለራሱ ። "ለምንድነው ይሄን ውበት ለማንም የምታሳየው ? !" ደሞ ቅናቱ አገረሸበት ።

"ምን አስፈራህ አቤል ? ለምትወዳት ልጅ አንድ ቃል መተንፈስ አቃተህ ! ምን መሰለችህ ? እርሷም ሰው ነች' ኮ ። ወጣት ነው ፤ ወጣት ነች። 'ወደድኩሽ' ማለት ምን ያስ ቸግራል ? 'ደስ ትይኛለሽ' በላት ። እንቢ ብትልህ ' ኮ አት ሞትም!. . . "

ልክ ይሄን ከማለቱ እነ ትዕግሥት ታክሲ አስቆሙና ገቡ ። መኪናው ተነሣ ። አቤል ኪሱን ዳበሰ ፤ ሠላሳ አምስት ሳንቲም ብቻ ነበረችው ። በስሙኒዋ ሊፈርድባት አሰበ ። ግን ወዴት ? ራቅ ብሎ ስለ ነበር ፣ የት ብለው ታክሲውን እን ዳስቆሙ መስማት አልቻለም ነበር ፤ በሸቀ ። ታክሲዋ ከዐ ይኑ እስከትርቅ ተከተላት ። ቤተ ልሔምና ማርታ ከኋላ ወን በር ላይ ፣ ትዕግሥትን ከመሐከላቸው ነበር ያስቀመጧት ።

"ሌቦች!" አላቸው በልቡ ፣ ንብረቱን ሠርቀውበት እንደ ሔዱ ሁሉ ።

ወደ ዩኒቨርስቲው ግቢ ተመልሶ መግባት አልፈለገም ። ግቢው አስጠላው ። ቀጥታውን መንገድ ይዞ ሔደ ። የካቲት 12 ሆስፒታል ሲደርስ ለአፍታ ያህል ቆሞ ተመለከተ ፤ እጁን በኪሱ አርጎ በመገረም ዐይነት እንቅስቃሴውን ቃኘ ።

ሆስፒታሉ በር ላይ ትርምስ ነው ። አዳሪ አስታማሚ ዎች በጋቢ ተጀቡነው ፣ በእንቅልፍ እጦት ተዳክመው ዐይ ናቸው ቀልቶ ይወጣሉ ፤ ጎብኝዎች ስንቅ ይዘው ወደ ውስጥ ይገባሉ - ደፍ ደፍ እያሉ ፤ መግባት ያልተፈቀደላቸው ደግሞ በሩ ላይ ተኰልኩለው ዘበኛውን ይለማመጣሉ ። ሆስፒታሉ በር አጠገብ ባለችው የፍራፍሬ መደብር መስኮት ላይ ብር ቱካንና ሙዝ ገዝቶ ደርቷል ።

"ቁርጡ ታውቆለት 'ሕመምተኛ' የተባለ ሰው የታ ደለ ነው" ሲል አሰበ አቤል ። እንደዚህ ጎብኝዎች ይጎርፉ ለታል ። የሕመሙን ዐይነት ይጠይቁታል ፤ መድኃኒት ይፈልጉለታል ፤ ብቸኛ እንዳይሆን ወዳጅ ዘመዶቹ በፈረቃ

አጠገቡ ያድሩለታል ፤ ይውሉለታል ። ሕመሙ ያልታወቀ ለት ሰው ግን ብቻውን ነው የሚሠቃየው ፤ የሚቃጠለው ፤ የሚንገበገበው . . . የትዕግሥትን ነገር ያስኔ ማን ያውቅ ልኛል ?. . ”

እስክንድር በድንገት ከጓላው መጥቶ ፥ ‘ ታዲያ ለምን ሕመምህን አትነግረንም ? ለምን መድኃኒቱን እንፈልግልህም ? እኛ አንተን ለመርዳት አንሰን ነው ? ’ የሚለው መስለውና ከሐሳቡ ባነነ ። አጠገቡ ማንም ሰው አልነበረም ። ከራሱ ጋር እየተነታረከ ወደ አራት ኪሎ የሚወስደውን ቀጥታ መንገድ ይዞ ሔደ ።

“ ለመሆኑ ” ሲል ሐሳቡን ቀጠለ ። “ ለመሆኑ ፥ የሕመ ምተኝነት ምልክቱ ምንድነው ? አንድ ሰው ሕመምተኛ ለመባል የግድ መቁሰል ፥ መንፈራገጥ ፥ ማቃሰት ፥ መውደቅ ፥ መድማት ወይም አልጋ ላይ መቅረት አለበት እንዴ ? ይህ በግላጭ ካልታየ አይሆንም እንዴ ? ከውስጥ መቁሰልም አለ ‘ኮ ከውስጥ መድማትም አለ’ኮ ! ህእ ? ”

ሳያስበው እጁን አወራጨ ። አንዲት አሮጊት በአጠገቡ ሲያልፉ አዩትና ፥ “ ወይ ልጄን ፥ እንደኔ ሐሳብ ገብቶታል ” አሉ ።

አልደነገጠም ። ቀና ብሎ አያቸውና ዝም ብሎአቸው ሔደ ።

አራት ኪሎ አደባባዩ ጋ ሲደርስ ፥ የትራፊክ መብራት እንደ ያዘው ሁሉ ቀጥ ብሎ ቆመ ። ቀጥታ መንገድ ቢሆን እግሩ እስካደረሰው ድረስ ዝም ብሎ ይቀጥል ነበር ። መስቀ ልኛ መንገድ ላይ መድረሱ ሐሳቡን ከፋፈለው ። ወዴት እን ደሚሔድ ግራ ገባው ። ቁርስ ሳይቀምስ መውጣቱ ታወሰው ። እንዲያው ታወሰው እንጂ ሆዱ አልፈለገም ። ‘ ምግብ ምን ያደርግልኛል ? ’ አለ በሐሳቡ ፥ ‘ ወስፋቴ ተከፍቶ ፥ አም ሮኝ ካልበላሁ ምን ይጠቅመኛል ? እንዲያው ጥርሴ ንና ጨንራዬን ማድከም ነው ትርፉ ። ’

ወደ ፒያሳ የሚወስደውን መንገድ መርጦ ወደ ቀኙ ታጠፈ ። ጥቂት እንደ ተጓዘ ከአንድ ቡና ቤት ውስጥ የሆነ

ሙዚቃ ጆሮውን ጠለፈው ፤ ዘው ብሎ ገባ ። ጠዋት እንደ መሆኑ መጠን ያን ያህል ሰው አልነበረም ፤ የመልካሙ ተበጀ ዜማ በአዳራሹ ይንቆረቆራል ።

“ ኧረ መላ ምቱ ወዳጅ ዘመዶቼ
ዐይናአፋር ሆኜአለሁ ዐይን አፋር አይቼ
ሰላምታ አልሰጠኋት ፥ አላነጋገርኋት
በዐይን ብቻ እያየሁ አንድ ዓመት ወደድኋት . . ”

አሳላፊዋ በድንገት ከፊቱ ተገትራ ፥ “ ምን ልታዘዝ ? ” አለችው ።

“ ሻይ ፥ ሻይ ! ” አላት አቤል ፥ በሙዚቃው ጣልቃ ሰል ገባችበት ከአጠገቡ እንድትሔድለት ተቻኩሎ ።

“ . . . ዐይኔ ተወርውሮ ፥ ዐይኗ ላይ ካረፈ
ድፍን ዓመታችን መጋቢት አለፈ
ሰላምታ አልሰጠኋት አላነጋገርኋት
በዐይኔ ብቻ እያየሁ አንድ ዓመት ወደድኋት
ኧረ መላ ምቱ ወዳጅ ዘመዶቼ
ዐይናፋር ሆኜአለሁ ዐይናዐፋር አይቼ . . . ”

አሳላፊዋ ሻዩን ይዛ ስትመጣ የመልካሙ ጨዋታ አልቆ የመዝጊያው ዜማ ነበር የቀረው ። ሻዩን አጠገቡ ስታስቀም ጥለት አቤል ዐይን ዐይኗን በልመና ዐይነት እየተመለከተ ፥

“ እባክሽ ይሄን ዘፈን ድገሙት በያቸው ” አላት ።

“ ከሬዲዮ እኮ ነው የሚተላለፈው ፤ የእሁድ ጠዋት ፕሮግራም ” አለችው ።

ሽምቅቅ ብሎ በዝምታ ሻዩን እያማሰለ ፥ አሳላፊዋ ተመ ልሳ ልትሔድ ስትል ጠራትና ፥

“ እሺ ፥ ክፉ እናንተጋ የለም ? ” ሲል ጠየቃት ።

‘ እንጂ ! ’ በማለት ዐይነት ትከሻዋን ነቅንቃ ፥ ከንፈሯን አጣማ ፥ በቂ መልስ ሳትሰጠው ሔደች ።

‘ ሽርሙጣ ! ’ አላት በልቡ ፥ ‘ ይሄኔ ውስኪ ቢሆን ኖሮ የመልካሙን ክር ቀርቶ ማጫወቻውን ከነፍሱ አጠገቤ ታመጣልኝ ነበር ። ሻይ የሚጠጣ ግን ፥ እንግዳ አይደለም ! ደሃ ምንም ነገር መምረጥ አይችልም ማለት ነው ? ’

አሳላፊዋ ከመጠጥ መደርደሪያው አጠገብ ባንኮኒውን ተደግፋ እንደ ቆመች ፣ አቤል በክፉ ዐይኑ አያት ። አሱ እንደ ዚህ የተናደደበትን ጉዳይ ፣ እሷ በአእምሮዋ ውስጥ ቦታም አልሰጠችው ። እምቢታዋ አሱን እንደ ጎዳው አልታወቃ ትም ። ይልቅ የሚያያት ለሴላ ነገር ፈልጎአት መሰላትና እሷም ታየው ጀመር ። ድርቅ ብላ ዐይኗን ሳትነቅል አየችው ። ይሄኔ አቤል እንደ መሸማቀቅ ብሎ ዐይኑን ሰበረ ። ጥቂት ቆይቶ እንደ ገና ቀና ሲልም ዐይኗን ከሱ ላይ አላነሣችም ። ይኸ ኛው አስተያየቷ ግን ፈገግታም ታክሎበት ነበር ።

አቤል የአሳላፊሟን የገበያ (ፍሰጋ) ፈገግታ በሴላ ተረ ጎመው ። " የዐይን ፍቅር " ዜማ እንዲደገምለት በመጠየቁ የውስጥ ቁስሉን ዐውቃበት ፣ የምትሥቅበት መስለውና አፈ ራት ። አሥራ አምስት ሳንቲሙን ጠረጴዛው ላይ አስቀምጦ ሳት ፈትለክ ብሎ ወጣ ።

ከኋላው ገረመመችው ። በዝግታ የመልካሙን ዜማ እያፏጨ ፣ በልቡ ግጥሙን እየደጋገመና ከራሱ ስሜት ጋር እያያያዘ መንገዱን ቀጠለ ።

" . . . ሰላምታ አልሰጠኋት ፣ አላነጋገርኋት
በዐይኔ ብቻ እያየው ሁለት ወር ወደድኋት
ዐይኔ ተወርውሮ ዐይኗ ላይ ካረፈ
ድፍን ሁለት ወሬ ታጎሣሥ ዐለፈ "

አንድ ሰሜት ከውስጡ ተሰማው ። የደስታ ወይም የኀ ዘን ብሎ መተርጎም ያዳግታል ። ብቻ የሚፈጥረው ስሜት ነው ። በሙዚቃ ኃይል የልብ ቁስል ሲፈነቀል እያመመ ፣ እየወጋ ፣ እየቆረጠ ደስ የሚል ስሜት ይሰማል ።

' ሙዚቃ የሕይወት ማዳበሪያ ነው ' ሲል አሰበ አቤል ፣ ' ሙዚቃ ምግብ ነው ። ሙዚቃ የምስጢር ጓደኛ ነው ፤ ሙዚቃ መዝናኛ ነው ። ሙዚቃ ሁሉንም ነው ። '

የሁለተኛ ዓመት ተማሪ በነበረበት ጊዜ ፣ የሚያውቀው አንድ ሰው መንገዱ ላይ አገኘ ። ቀድሞውንም በዕድሜ በሰል ያለ ሰው ነበር ። አሁን ደግሞ ይብስ በኑሮ የተጎሳቆለ ይመ ስላል ።

" ታዲያስ ጃል ፣ እንደምን አለህ ! " አለ ሰውዬው የአቤልን እጅ አጥብቆ ጨብጦ ። ሁለቱም ስሞቻቸውን ተረ ሳስተዋል ።

" ደኅና ነኝ ፤ መቼስ " አለ አቤል ፣ በተሰላቸ አነጋገር ።
" ትምህርትስ እንዴት ነው? "

አቤል ይህን ጥያቄ ሲጠይቁት አይወድም ። ነገር ግን ከማንኛውም ሰው የሚቀርብለት የመጀመሪያ ጥያቄ ይሄው ነው ። ሰዎች ለምን ይሄን እንደሚጠይቁ አይገባውም ።

" ትምህርት እያቅለሸለሸኝ ነው እባክህ ! " አለ አቤል ፣ ምን ያህል እንደ ተሰማው ለማሳየት ፊቱን ኮሶ አስመስሎ ።

" እንዲህ አትበል እባክህ " አለ ሰውዬው ፣ የውስጥ ስሜቱን በሚገልጽ አነጋገር ። " የሥራ ዓለም እንዴት እን ደሚያቅለሸልሽ ባየኸው ። እኔ ትምህርቴን አቋርጬ ሥራ የገባሁበትን ቀን እየረገምኩ ነው ። የዛሬ ገንዘብ እንደ ሆን አንዱንም ቀዳዳ በቅጡ አይሸፍንልህ ። ትርፉ ስም ብቻ ነው ። እረ ተማሪነት በሰንት ጣዕሙ ! "

' ሁሉም ያለበትን እንደ ረገመ ነው ' አለ አቤል በልቡ ፣ ' ተማሪው ሠራተኛ መሆን ይፈልጋል ፣ ሠራተኛው ደግሞ ፣ ወደ ተማሪነት መመለስ ይሻል ፤ ወጣቱ ያለዕድሜው እንደ አዛውንቱ መጀነንና መከበር ይፈልጋል ፤ ሽማው ደግሞ ፣ እንደ ወጣቶች ጉርድ ሸሚዝ ለብሶ መለወጥ ፣ መታ ደስ ፣ መሻሻል ይፈልጋል ። ለውጥ የሕይወት ቅመም ናት ይባል የለ ! አዲስ ነገርንና ለውጥን መመኘት መቼም የህል ውና ምልክት ነው ። ግን የያዘውን ወዶ ባለበት የሚኮራና የሚመካ ሰው ማን ይሆን? ብርቱ ሰው ማለት እሱ ነው ። '

ሰውዬው ከአቤል ጥያቄም ሆነ መልስ በማጣቱ ፣ " በርታ እንግዲህ እ! ምን አንተማ ግማሽ ' ሲሚስተር ' ነች የቀረችህ ። ተገላገልክ " አለና ለመለያየት ጨበጠው ።

አቤል መርሳት የሚፈልገውን ፣ የሚሸሸውን ፣ የሚርቀ ውን የትምህርት አርዕስት ስላነሣበት ሰውዬውን ጠላው ። እስኪለያዩ ተቻኩሎ ነበር ። እንደ ፈራውም አልቀረ ። የትም ህርቱን ጉዳይ እንሥቶ የገዛ ሕሊናው ይሞግተው ጀመር ።

“ መጨረስ አለብህ ፣ በትዕግሥት ይህችን ስድስት ወር መጨረስ አለብህ ፤ ደግሞም ትንሽ ነው የቀረህ ፤ ያል ቃል ። ”

‘ አይመስለኝም ! መጨረስ የምችል አይመስለኝም ። ቁም ነገሩ የጊዜው ወይም የኮርሱ ማነስና መብዛት አይደለም ። ትንሽም ነገር ቢሆን ጨራሽ ይፈልጋል ። በራሱ ኃይል አያ ልቅም ። ፋብሪካ ውስጥ ኤሌክትሪክ ከጠፋ ፣ ምርቱ ትንሽ ትልቅ ሳይል መቆም አለበት ። እኔም በትምህርት ረገድ የአእምሮዬ ኤሌክትሪክ ጠፍቷል ። ’

‘ አትቀልድ እባክህ ፣ በራስህ አትቀልድ ። ለማይረባ ጊዜያዊ ስሜትህ ተንበርክከህ አንተንም ወላጆችህንም አትጉዳ ። ’

‘ አልቀለድኩም ። ለምን እቀልዳለሁ ? ከቶውንም በሕ ይወትና በፍቅር ቀልድ የለም ። ወላጆችም የራሳቸው ጉዳይ ነው ። ’

‘ የራሳቸው ጉዳይ አይደለም ። የአንተም ጉዳይ ነው ። እነሱ በደሃ አቅማቸው ለፍተው ፣ ጥረውና ግረው ፣ እዚህ አድርሰውሃል ። አሁን ሽምግለዋል ። የአንተኑ እጅ ጠባ ቂዎች ናቸው ። አስብ ፣ ካላንተ ማን አላቸው?’

‘ እንጃ! አላውቅም ! እንጃ ! እንጃ ! እንጃ ! እንጃ !’
“ የማያውቅ ፣ የማያስብ ፣ አንጥሮ የሚመልስ ድንጋይ ብቻ ነው ። ከሙሉ አእምሮ ጋር የተፈጠረ ሰው ‘ እንጃ ’ ማለት አይችልም ። ”

‘ እንጃ አላውቅም ! እንጃ ! እሷ ትጠየቅ ! እሷ እሷ !’

‘ ማነች እሷ ? ! ’

‘ ጠይሟ አጭሯ ልጅ ፣ ስትሥቅ ጉንጮቿ የሚሠረጎ ዱት ። ትዕግሥት . . . ትዕግሥት . . . ትዕግሥት . . . ’

‘ ትዕግሥት ስላንተ ምን አገባት ? ልታስብለት ፣ ልት ጨነቅለት ፣ ልታስታምመው የሚገባት እሷም የራሷ ሕይ ወት አላት ። እና ስላንተ . . . . ’

“ እንዴት አያገባትም ? እንዴት? ! ይሄ ሁሉ ችግር ስማን ተፈጠረና ? እኮ እንዴት አያገባትም ? ! . . . ”

ምዕራፍ ሰባት

ዕድምተኞቹ ከወዲያ ወዲህ ይራወጣሉ ፤ ሽር ጉድ ይላሉ ። ዘመድ አዝማድ የቤት ልብሱን ለብሶ ውጭ ውጭ ውን ያያል ። ከበሮው ከምሽቱ ጀምሮ አልቆመም ። ሌሊ ቱን አድርበት ፣ ቀኑንም ውሎበታል ። አውራጆቹ ፣ ግጥም ደርዳሪዎቹ ድምፃቸው ቢደክምም ፣ ቢጎረናም አላቋረጡም ። የሙሽራ ቤት ደንብ ነው ። ሙሽሪት ቤቱን ለቃ እስከትሔድ ወይም እስከትወሰድ ድረስ መድመቅ አለበት ። ከዚያ በኋላ ጭር ይላል ። ዘመድ አዝማድ ብቻ ቀርቶ የተሰበረ ብርጭቆ ይቆጥራል ፤ ወጪና ገቢውን ያሰላል ። ክምር ትራፊ እንጀራ ከሰሃን ሰሃን ያገላብጣል ። ቀኑ የትርምስና የደማቅ ትርኢት መድረክ ሆኖ ነው የዋለው ። ድንኳኑ አፉን ከፍቶ ሲያዛጋ ያድራል — ውሾች ያንጣብቡበታል ። ለሙሽሪትና ለሙ ሽራ ብቻ ተነጥፎ የዋለው የሥጋጃ ምንጣፍ የልጆች መቦ ረቂያ ይሆናል ። እስከዚያው ግን ከበሮው እየተደለቀ ነው ፤ እንግዶቹ እየተንቻቹ ናቸው ።

“ ምን ዐይነቱ ባለጌ ነው ?” አለች ማርታ ፣ ሙሽራ ውን በመተቸት ዐይነት ። “ ‘ዘጠኝ ሰዓት ሊሞላ’ ኮ ነው ። እንዴት እስካሁን አይመጣም? ! ” ዘመድም ባትሆን የሙሽ ሪት ጓደኛ በመሆኗ ተቆርቁራለች ።

“ እሷ ትሆናለቻ ያገባችው ! የዘንድሮ ‘ ባል ’ ኮ ችግር ነው ” አለች ቤተ ልሔም ፣ የሙሽራውን መዘግየት በኩራ ትና ንቀት ተርጉማው ።

“ እንዴት እባክሽ ? ” አለች ማርታ በመቆርቆር ዐይ ነት ። “ ለዘንድሮ ወንድ ? ይልቅ እንዲህ እያላችሁ የልብ ልብ አትስጡአቸው ። ”

ቤተልሔም ዝም አለች ።

“ ሆሆ ! እንግዶቹ ’ ኮ አንቃቃቸው ” አለችና ማርታ በንዴት ራሷን ነቀነቀች ። ሙሽራው ገና ስላልመጣ ፣ ለእንግዶቹ መጠጥ እንጂ ምግብ አልቀረበም ነበር ።

ትዕግሥትን ይህ ሁሉ አላስጨነቃትም።ከነቤተ ልሔም ጋር ወደ አምስት ሰዓት አካባቢ ፣ ወጥ ሠሪዎች ቁርስ ስለ ቀማ ሙሉ ብዙም አልራባትም ። ሁለቱ ጓደኞቹ ለሙሽሪት ባላ ቸው ቅርበት የተነሣ አንዴ ጓዳ ፣ አንዴ ድንኳን ፣ ሽር ጉድ እያሉ እሷን ብቸኛ ስላደረጓት ፣ ጥላቸው ወደ ዘፈኑ ከተቀላቀ ለች ቆይታለች ። የሠርጉ ዘፈን ደስ ብሏታል ። አንዴ በሐሳብ መርከብ እያንሳፈፈ ወደ ኋላ መልሶ የደብረዘይትን ሙሽሮች ያስቆጥራታል ። አንዴ ደግሞ የራሷን የወደፊት የቀን ሕልም እያሳለመ ያስቦርቃታል ። በተለይ ዜማ የሚያወርዱት ጠና ያሉ ሴትዮ ፣ ሁኔታቸው አስገርሞአት ትክ ብላ ታያቸዋለች ። ሁሉም ከወዲያ ወዲህ "እትዬ ሙቀጫ" ይላቸዋል ። አጭር ሆነው ደርድጭ ስላሉ ነው መስል-ይህ ስም የወጣላቸው ። በዘፈኑ ቦታ ከከብ ናቸው ፤ከበሮውንም ሲይዙት ፣ ዜማውንም ሲያወርዱት ይደምቅላቸዋል ። እሳቸው ሲያወርዱ እጁን ሰብስቦ የሚቀመጥ ካዩ የፈረደበት ነው ። ሁሉም ባለ በሌለ ኃይሉ ያጨበጭባል ።

በዚህ ሁሉ ትርኢት መሐል ፣ የከበሮውን ድምፅ አሸ ንፎ ፣ የአውራጅቹን ዜማ ውጦ ፣ ዕድምተኞቹን በረጋገዶ ፣ በር ላይ የቆመውን የጥሪ ወረቀት ተመልካች ዘብ ጥሶ ፣ አቤል በትዕግሥት ሐሳብ ውስጥ ከተፍ አለ ።

ዐይኗን በዘዝ እንዳረገች ፣ ከሠርጉ ቦታ ወደ ካምፓስ ተጓዘች . . . ከጓደኞቿ ጋር ተቀምጣ የምታጠናበት ዋርካ ፣ ለምለሙ ሣር በሐሳቧ ታያት ። የአቤል ዐይን ፍቅር በየሔደ ችበት ሲነሣባት — በመኝታ ክፍል ፣ በምግብ አዳራሽ — አቤል . . . አቤል ፣ አቤል ! በተለይ ማርታ ። ማርታ ያለሱ ወሬ የላትም ። " እኔ እሱን ብሆን ኖሮ ፣ እንደሱ ጭንቅላት ቢኖረኝ ፣ ሜዲሲን ወይም ኢንጂነሪንግ ነበር የማጠናው " ያለቻት ትዝ አላት ። ማርታ ግን ለምን እንዲህ አለች ። አቤ ልን ሁልጊዜ ማድነቅ ለምን ደስ ይላታል ? በልቧ ሳትወ ደው አትቀርም . . . ትንሽ ትንሽም ቢሆን ሳይናፍቃት አይ ቀርም ። አለዚያ ለምን ደጋግማ ታነሣዋለች ? ይገርማል ! እንዲያው ነገሩን አልኩ እንጂ ፣ የሰው ሁናቴ ገርሞኝ ነው እንጂ ፣ እኔማ ምን ጨነቀኝ ? ታዲያ አቤል ማርታን አይወ ዳትም ። ራሷው ናት ደሞ አይወደኝም እምትለው ። መቼም እሮግጠኛ ነኝ ፣ አፍ አውጥቶ አልወድሽም አላላትም ። እሱ

ለራሱ መቼ ይናገርና ! እንዳይናገር የማለው ገና ሻንጣውን ይዞ እዚህ ግቢ ሲመጣ ነው ። ደሞ ማርታ የባጡን የቆጡን ስትለፈልፍ የሌሎቹ ማጋነን ፣ የሌሎቹ አብሮ ከበሮ መደለቅ ምን ይባላል ? . . . " ጥሩ ጭንቅላት አለው . . . ሴክቸረሮ ቹን ቻሌንጅ ያደርጋል . . . ከአራት ጄ.ፒ.ኤ. ስለወረደ ሊሰቀል ነበር . . . " ቅብጥርሴ ። ይሰቀላ ከፈለገ ! አሰሱ ጎበዝ ተማሪ የለም እንዴ ? ! ደሞስ በቀደም ዕለት ፣ አዜብና አሰገደች ፣ ማርታ ስታወራላቸው ግማሽ ሰዓት ሙሉ አፋቸ ውን ከፍተው ከማዳመጥ ይልቅ ፣ አሳይሜንታቸውን አይሠ ሩም ነበር ? አሰገደች የማስረከቢያውን ቀን አሳልፋ ጋሼ ኤርምያስ አልቀበልም አላት ። እሱ ለራሱ ሴሪየስ ነው ። አዜብ ግን ተስፋ የላትም ። ከአባት ጦሮች ጋር ፀሐይ እየሞ ቀች ማን ያውራላት ? ! ማርታስ ብትሆን መቼ ከነሱ ትሻላ ለች ? እሷ እምታውቀው አቤልን ማድነቅ ብቻ ! ጎበ ። ተማሪ ማድነቅ-ጎበዝ የሚያደርግ ይመስል ። አፍ ኮርስ ብራሌያንት ነው ። እሱ የታወቀ ነው . . . ግን ነገሩን ሲያስቡት ደሞ ፣ "አቤል ብሎ ሲጎየር ፣ የመጽሐፍ ብሪሊያንት ! አቤል ብሎ ወጣት ! ስሙ ራሱ ደስ አይልም ! ! . . . "

ትዕግሥት ወደሚዘፍኑት ሴቶች ተመለከተች ። በሆዷ ለራሷ እምታወራውን የሰማት ይመስል-ግራና ቀኝ ወዳሉት ሰዎች አማተረች ። አንዳንዶቹ ወዲያ ወዲህ ይሯሯጣሉ ። አንዳንዶቹ እያጨበጨቡ ዘፈኑን ከሩቅ ያደምቃሉ ። ዐልፎ ዐልፎ እጅዋን ለኮፍ ማድረጓ ባይዘነጋትም ፣ እነማርታን ስታይ በወጉ ማጨብጨብ ጀመረች ። ቤተ ልሔምና ማርታ ጥቂት ቆይተው ከሁለት ወንዶች ጋር ፈጠን ፈጠን እያሉ ሲያልፉ አየቻቸው ። ወደሷ ቀረብ ሲሉ ፣ ከማርታ ጋር እሚያወራው ቀጠን ያለ ወጣት ላይ ዐይኗ ወረፈ ። ' ማርታ ከሰው ጋር የመግባባት ችሎታ አላት ፣ በተለይ ከወንዶች ጋር ' ስትል አሰበች ። ማርታ ፣ " ወንድ ደስ እሚለኝ ቀጠን ሲል ነው " እያለች ብዙ ጊዜ እምትናገረው ነገር በሐሳብዋ እየደጋገመ ተሰማት ። ወዲያው በድንገት አቤል ከፊቷ ላይ ድቅን አለ ባት ። መልኩ መስሎ በምናቧ መንቀሳቀስ ጀመረ ። አቤል ጠይም ነው — ቀጠን ዘለግ ያለ ። ከሲታ ሳይሆን ፣ ሁሉ እሚ ለብሰው ጃኬቱ ጠባቃ ባያደርገው ፣ በአቋቋሙ ሚዛኑን የጠ በቀ ነው ። አረማመዱ ኮራ ያለ ዐይነት ነው — እሷን ሲያይ

መርገጫውን እማያውቅ ከመምሰሉ በስተቀር ። አቤል ዐይ ኖቹ ተለቅ ተለቅ ያሉ ናቸው ። ሰልካካ አፍንጫው የተመጠነ አወራረድና ለግንባሩ ገጥታ ተስማሚ አቀማመጥ አለው ። ዘግ ጠጉሩ በደንብ ተበጥሮ እሚያውቅ አይመስልም ። ይሁን እንጂ ፥ ሰራስ ቅሉ እንደ ቆብ በልክ እንደ ተስፋ ሁሌ ክርክም ያለ ዐይነት ሆኖ ድምቀቱ ከጥቁር ከፋይ ይወዳደራል ። እስ ካሁን ጥርሶቹን በደንብ ለማየት አልቻለችም ። አቤል መች ይሥቃል ? ! እንዳይሥቅ ተገዝቶ ነው ካምፓስ የመጣው ። እንዳውም አራት ዓመት ሙሉ በጭራሽ ሥቆ አያውቅም ። ጨፍጋጋ !ጨፍጋጋ ፊት ! እስቲ ምን ይባላል ፥ በጨፍጋጋ ሰው መታማት ? ! ቢሆንም ግን ፥ ላመል ፈገግ ሲል በጨረ ፍታ አይታዋለች-አንድ ቀን ፥ ከእስክንድር ጋር ቆሞ ሲያ ወራ ። ከዛም በፊት ሳታየው አትቀርም ፥ ማስታወሱ ይቸግ ራል እንጂ ። ስንቱ ነገር ይታወሳል ? አቤል ዝርዝር ያሉ ናቸው ጥርሶቹ — በጠይም ፊቱ ላይ እንደ ወተት ነጭ መሆ ናቸው ነው ዐይን እሚስበው ። ድምፁ ግን ምን ዐይነት ነው የአቤል ? መቼም በዚህ ጥርስ አቀማመጥ በትንሿ ኮልተፍ ቢል ሳያምርበት አይቀርም ! ግን በየት በኩል ? እሱ ለራሱ ዲዳ ነው — አይናገር አይጋገር ። ይቺ ማርታ ግን ዋና ናት — ጥርስ ፍንጭት ነው እያለች ማውራቷ ። ቀድሞ ነገር የት ታውቀውና ያው እንደኔ ነው ከሩቅ የምታየው . . .

ትዕግሥት ይሄን ስታስብ ቆይታ ፥ ‘ እስቲ በደንብ አየዋለሁ ’ አለች በልቧ ። ግን ደሞ ወዲያው ፥ እስክስታው ላይ ተተክሎ የነበረው ዐይኗ ቦዘዝ ብሎ ወደ ካምፓስ አዘ ገመ ።

‘ ለምንድነው ጠዋት እንደዚያ የተቆጣው ? ’ ስትል አሰበች ። አቤል ከደረጃ ወርዶ ፊት ለፊት በተገጣጠሙበት ሰዓት ፥ ከፊቱ ላይ ያየችው ቁጣ እንደ ገና ታያት ። የሱ መቆ ጣት ብቻ ሳይሆን ፥ የራሷም መሸማቀቅ ነበር ያስገረማት ። ንግግር የለ ! ሰላምታ መለዋወጥ የለ ! ተቀራርቦ መጨዋወት

የለ — እንዲያውም እንደ ዲዳ ፥ እንደ ደንቆሮ በዐይን ብቻ መግናኘት ምንድነው ?

ዕንቆቅልሽ ሆነባት ። ዓይኗን ከድንኳኑ አሻግራ ወደ ግዶ ወረወረችው ፤ እጅዋ ቀስ ቀስ እያለ ማጨብጨቡን አቋ ረጠ ። ትምህርቷን መከታ አድርጋ ልትሸሽ የምትታገለው የዐይን ፍቅር እንደ ውሃ ጠብታ ቀስ ቀስ እያራሳት መሆኑ ተሰማት — መጨረሻዉ ናፍቋት ።

‘ እሺ እንግዲህ ፥ መቼ ነው ታዲያ አፍ አውጥቶ የሚ ያናግረኝ ወይም አፍ አውጥቼ የማናግረው ? ’ ስትል ማሰቢያ ቀጠለች ። ‘ ዛሬ ያናግረኛል ” ብላ ያሰበችበት የአንድ ቀኑ ጥሩ አጋጣሚ ታወሳት ።

የትምህርት ቀን ነበር ። ነገር ግን ፥ ቀትር ሰዓት ላይ ስለ ሆነ የሚነቃነቅ ሰው አልነበረም ። አብዛኛው ምሳውን በልቶ በየክፍሉ ጋደም ብሎአል ። ጥቂቱ መጻሕፍት ቤት ገብቶ ያንኑ መጽሐፍ የሙጥኝ ብሏል ። ትዕግሥትን ከደብረ ዘይት የመጣ ዘመድ አስጠርቶአት ወደ ውጭው በር ስትሔድ ፥ አቤል ቡና ጠጥቶ ከውጭ ሲመጣ ተገጣጠሙ ። እሷ ፈጥና ነበር የምትራመደው ። እሱም እሷን ባየ ጊዜ ፥ እጆቹን ከኪሱ አውጥቶ ፈጠን አለ ። የተገጣጠሙበት መንገድ ወደ ግራም ወደ ቀኝም መታጠፊያ አልነበረውም ። ሊቀራረቡ ጥቂት እርምጃ ሲቀራቸው የሁለቱም ልብ ትርታ ጨመረ ። ትዕግ ሥት ወደ ግራዋ ሰረቅ አርጋ አየችው ። እሱ መሬት መሬቱን ነው የሚያየው ። አጠገቡ ስትደርስ ገልመጥ አረገችው ፤ ግል ምጫዋ ለክፋት ያለችው አልነበረም ። ምናልባት አቬል ለሰላምታ ጭንቅላቱን ሰብሮላት ፥ ፈገግ ብሎላት ወይም በግንባሩ ምልክት ሰጥቷት እንደሆን አጠፈታውን ልትመ ልስለት ነበር ። አቤል ግን አጠገቧ ሲደርስ በልቡ እንዳልከ ጀላት ፥ ፈጽሞ እንዳልፈለጋት ፥ ጭራሽ እንደማያውቃት ዐይነት አንገቱን ደፍቶ ፥ ግንባሩን አኮማትሮ ቅርቅር አድ ርጎአት ዐለፈ ።

ሁኔታው ትዕግሥትን ረበሻት ። በተለይ ችግሩን አስልታ ከትምህርቱ ጋር በተመለከተችው ጊዜ ዓይኗ እንባ አቀረረ ። “ እንቅፋት ነው — እንቅፋት!” ስትል ለራሷ ተነፈሰች ። ከዚያ ቀን በኋላ ከአቤል ዐይን ለመሸሽ ሞከ

ረች ። ግን ለማንም አላማከረችም ። በዕለቱ ከደብረ ዘይት ድረስ የመጣውን ዘመዷን እንኳ ፣ በቅጡ ሳታጫውተው ነበር የተለየችው .....

“ታዲያ ከዚያ ቀን የበለጠ አጋጣሚ ከየት ይገኛል?” ብላ በሐሳብ ስትወራጭ የድንኳኑ ግርግር አባነናት ።

ከውጭ ተከታታይ የመኪና ጥሩንባ ስለ ተሰማ ፣ በድንኳኑ የተሰበሰበው ተጋባዥ ሁሉ ሙሽራውን ለማየት የመቻኮል ስሜት ይታይበታል ። የቤተ ዘመድ ሽር ጉድ ግለትና መንቻቻት ግሏል ።

ማርታ ወደ ዘፋኞቹ ስትንደረደር መጥታ የትዬ ሙቀጫን ትከሻ ነካ ነካ አረገችና ፣ “ እትዬ ሙቀጫ ፣ ከበሮውን ይዛችሁ ውጡ እንጂ ! ሙሽራው እኮ መጥቷል ። ቶሎ በሉ እንጂ! ” አለቻቸው ።

ዘፋኞቹ ወደ በሩ ግልብጥ ብለው ሔደው ከበሮውን ሞቅ አድርገው እየመቱ ይዘፍኑ ጀመር ።

“ አናስገባም በሩን ፣ ሰርገኛውን
በሩን . . .
ሰርገኛውን . . . .
አናስገባም ሠርገኛ — እደጅ ይተኛ
ሰርገኛ — እደጅ ይተኛ . . . ”

ማርታ ደስ አላት ። በሙሽራው ላይ እልኋን እንዴ ተወጣች ሁሉ ፣ ብሽቀቷ በርዶላት ፣ ፊቷ ፈክቶ ፣ ዳር ሆና ታጨበጭብ ጀመር ።

ሙሽራው ገብቶ ብሌ በሚዘረፍበት ሰዓት ቤተ ልሔም አንድ ሰው አየች ። ለማ ካብት ይመር ነበር ። ከግርግሩ መሐል ለይታ እንድታየው ያስቻላት ፣ ጸጉር ሸሽቶት የተጋለጠው ግንባሩ ነው ። ልክ እንዳየችው በደስታ ደነገጠች ። ብሌውን ዘርፎ ወደ ቦታው ሔዶ እስኪቀመጥ ድረስ በዐይኗ ተከተለ ችው ። በሙሽሮቹ መደዳ ትንሽ ራቅ ብሎ ነበር የተቀመጠው ።

‘ አጃቢ ይሆን?’ ስትል አሰበች ፣ ‘ እንዲያማ ቢሆን መታደል ነበር ’ አለች ፣ የግንኙነት ጊዜው እንደሚረዝም በመገመት ።

ብዙም ሳትቆይ እሱ በተቀመጠበት አካባቢ ዐለፈች ። እንዲያያት ፈልጋ ነበር ። እሱ ግን ምግቡ ላይ አቀርቅሮ ስለ ነበረ ቀና ብሎ አላያትም ። እንዴት ሰላም እንደምትለው ግራ ገብቶታል ። የቀድሞ ግንኙነታቸው ያው የአስተማሪና የተማሪ ስለሆነ ፣ ከአንገት ሰላምታ አላለፈም ። ስለሆነም አሁን ፊት ለፊት ሔዳ ሰላምታ መስጠት አልደፈረችም ።

“ ብሉ እስቲ ፣ ምን ጎደለ ? ” አለች ፣ በሱ መደዳ ላሉት ሰዎች ፣ ድምጿን ከፍ አድርጋ ።

ለማ ቀና ሲል አያት ። ተማሪው መሆኗን ለያት ። እሷም በዝግታ ዐይኗን ቀልሳ አየችውና ሲሳም የማለት ያህል ፣ ፈገግ ብላ አንገቷን ሰበር አደረገች ። ምላሹን ሰጣትና የሚጠጣውን ነገር ከጠርሙሱ ወደ ብርጭቆው ማንደቅደቅ ጀመረ ።

ቤተ ልሔም በልቧ እንደ መብሸቅ አለች ። የሰላምታው ምላሽ የጠበቀችውን ያህል ሞቅታ አልነበረውም ።

ድርቅ ብላ ከፊቱ ቆመችና ፣ “ ምን ጎደለ ታዲያ? ምን ላምጣ ? ” አለችው ፣ ከአስተናጋጅነት ይልቅ ቅርብነት በጎላበት ጣፋጭ አነጋገር ። በጎልማሳነት ክልል ውስጥ ቢሆንም ፣ ከዚህ በፊት ቀርባ አነጋግራው ስለማታውቅ፣ አንተ ወይም አንቴ ለማለት ቸግሮአታል ። ነገር ግን ለማጥመድ ያሰበችውን ሰው አንተ ማለት የሚያስከትለውን ውጤት ታውቃለች ። ጎላ አባትና ልጅ ወይም ወንድምና እኅት ሆኖ ቁጭ ነው ። እናም ደፍራ አንተ ለማለት ወሰነች ።

“ ሁሉም አለ ። ግሩም ነው ” አላት ለማ ።

“ እውነቴን ነው ፣ የምትመርጠውን ነገር ላምጣልህ ” አለችው ፣ በዐይኗ ከሰሐኑ ላይ የተቀመጠውን የምግብ ዐይነት እየፈለገች ። “ ጭኮዋን ወደሃታል አይደል ?! እሷን ላምጣልህ” አለችውና ከእሱ መልስ ሳትጠብቅ ልታመጣለት ሔደች ።

ለማ የዶሮ ወጡን እንቁላል እየፈረከሰ ቤተ ልሔምን ከኋላዋ ቃኛት ።

ሰፋ ያለ ጃፖኒ ቀሚስ ነበር የለበሰችው ። ውፍረቷ ያንኑ መጠነኛ ቁመቷን ቢውጥባትም ለጊዜው በረኸም ታት

ጫማ ተነሥታለች ። ስትራመድ ዳሌዋ ግራ ቀኝ ይረግጣል ። የሚዛኗ አጠባበቅ ብዙ ልምምድ እንደ ተደረገበት ያስታውቃል ።

ቤተ ልሔም የጭኮውን ሰሐን ብሬው ከተዘረጋበት ጠረጴዛ ላይ ስታነሣ ማርታ ተመለከተቻት ። እንደ ደንቡ ከሆነ ለድጋሚ ዙር የምገቡ ዐይነት ከተዘረጋበት ጠረጴዛ ተነሥቶ በየገበታው የሚዘረው ተጋባዥ ሁሉ ብሬ ዘርፎ ከጨረሰ በኋላ ነው ። ቤተ ልሔም የጭኮውን ሰሐን ስታነሣ ግን ገና ብሬ ዘረፋው አልተጠናቀቀም ። ስለዚህም ማርታ ልቧ የሆነ ነገር ጠርጥሮ በዐይኗ ተከተለቻት ፤ ጭኮውን ወስዳ ለማ ሰሐን ላይ ስትዘረግፍለት በቅናት ስሜት ተመለከተቻት ።

"እረ በቃ ! በቃ !" አለ ለማ ፣ የምትጨልፍበት እጅዋን ለማስጣል በግራ እጁ ይዞ ።

" እሺ ፣ በል ያመጣሁልህን ብላ " አለችና ዐይኗን አስለምልማ አየችው ። ሳያስበው የእሽታ ፈገግታ ሰጣት ። ፈገግታው ካመለጠው በኋላ በቅልጥፍናዋ ተደነቀ ።

እሷም እይታዋን አልደገመችውም ። ተቀባይ ልብ ላለው ሰው የአንዴው ቂ እንደሆነ ታውቃለች ። በምላሽ ፈገግታው ረክታ ፣ ነገሩን ለማድበስበስ ያህል በአቅራቢያው ላሉትም ሰዎች ፣ " ብሉ እንጂ " እያለች ከጭቆው ጨመረችላቸው ።

ለማ ጸጉር በከዳው ግንባሩ በኩል ላብ ሲንቸፈቸፍ ተሰማው ። ወንድነቱ " ዘራፍ " እያለ መጣበት ። ምግቡ ላይ እንዳቀረቀረ ቤተ ልሔምን በልቡ ተመለከታት ። ጉሮሮውን ምንም ነገር ሳይኮሰኩሰው ጣለ ። ለአፍታ ያህል ትንፋሹን አምቆ ቆየና በረዥሙ ተነፈሰ ። በድንገት የሚስተር ራህማን ምስል ከፊቱ ተደቀነበት ።

ሚስተር ራህማን ፣ ለለማ የሥራ ባልደረባው ናቸው ። እሱ ተመርቆ ዩኒቨርስቲ ማስተማር ከጀመረ ገና አራተኛ ዓመቱ ነው ። ሚስተር ራህማን ግን ኢትዮጵያ ውስጥ ብቻ ዩኒቨርስቲ ሲያስተምሩ ዘጠኝ ዓመት አላቸው ። ነገር ግን ስማቸው በዩኒቨርስቲው ውስጥ የዚያኑ ያህል ጠፍቷል ። በሴት ጉዳይ ተማሪው ብቻ ሳይሆን መምህራኑም ጭምር ያሟቸዋል ። የትም ይሁን የትም ዐይናቸው ከሴት ላይ አይነ

ቀልም ። ቆንጆ ልጅ ታክሲ ውስጥ ካጋጠመቻቸው ካልከ ፈልኩልሽ በማለት ብቻ አይመለሱም — " አይቲንክ አይ ኖው ዩ ሳምዊር " ብለው ወሬ መክፈት ልማዳቸው ነው ። የመኖሪያ ቤታቸውን አቅጣጫ እየዘረዘሩ ቀጠሮ መለዋወጥ ከጀመሩ ግን ፣ ከታክሲ ነጂው ጋር መጣላታቸው አይቀርም ። ሚስተር ራህማን በወሲብ ፍላጎታቸው ራሳቸውን መቆጣጠር አይችሉም ። ለምሳሌ ካምፓስ አካባቢ ከሴት ጋር ቆመው ሲያወሩ ቢታዩ ፣ ሠራተኛ ለመቅጠር እየተነጋገሩ ነው ማለት አይደለም ። ወይም አማርኛ እየተለመማዱ ነው ብሎ እማያ ስብ ተሳስቷል ። ሚስተር ራህማን በዚያን ሰዓት ያጠኗቸውንም ያላጠኗቸውንም ውበት ማድነቂያ ቃላት አንድ ባንድ እየቦረቦሩ በማዥጎድጎድ ላይ እንደሚሆኑ አይጠረጠርም ። አንዳውም በል ካላቸው የሴትዮዋን እጅ በጀቸው ጥርቅም አርገው እንደ ያዙ ፣ አደባባይ በመዞር ላይ ያለ የሞላ ታክሲ ወዲያውኑ ካላስቆምኩ ሊሉ ይችላሉ ።

የሚያወጧቸው ሴቶች አያወሩባቸውም ። " A " በእጃቸው እንደ ገባች አረጋግጠው ድምፃቸውን አጥፍተው ቁጭ ነው ። ነገር ግን የራህማንን ጥያቄ የማይቀበሉ ጥቂት ጠንካራ ሴቶች ያጋጥማሉ ። እኒህኞቹ ለቅርብ ጓደኞቻቸው ፣ " አንቺዬ ይሄ ሽማግሌ ሕንድ'ኮ ላውጣሽ አለኝ! አያፍርም እንዴ በናትሽ ? ምን ቅሌታም ነው!" ሲሉ ይሰማል ። ወሬው እንዲህ እያለ ይራባል ። ወንዶች ይህን " ዕድል " ባይታደሉትም ፣ አንዳንዶቹ በአገናኝነት በማገልገል የበኩላቸውን ሚና ይጫወታሉ እየተባለ ይወራል . . .

" ከዚህ አድነኝ ! " በማለት ዐይነት ለማ ግንባሩን ቋጥሮ ራሱን ነቀነቀ ። ከራሱ ጋር ቅራኔ ውስጥ ገባ ።

ቤተ ልሔም የጭኮውን ሰሐን ከጠረጴዛው ላይ መልሳ ፣ እየተፍነከነከች ሙሽራዋ ስትለባብስ ወደ ቆየችበት ክፍል ሔደች ። ማርታም አይጥ እንዳየች ድመት በዐይኗ ስትከታተላት ቆይታ ፣ ወደ ገባችበት ክፍል ዘው ብላ ገባች ።

" ውይ ! ኮቴሽን ሳልሰማ ። እንዴት አስደነገጥሽኝ ! አለች ቤተ ልሔም በደስታ የሚሥቁ ዐይኖቿን ማርታ ላይ ተክላ ። በቁም ሳጥኑ መስታወት እያየች ጸጉሯን ስታስተካክል ነበር የደረሰችባት ።

“ አለ ነገር ! ” አለች ማርታ ፡ ከፊል ቀልድ ከፊል ቅናት በተደባለቀበት ሞዛዛ አነጋገር ። “ ከግብዣ መሐል አስነሥቶ ጸጉር የሚያስበጥር ። አለ ነገር! አለ ነገር ! ”

“ መች አጣሽው ማርትዬ ፡ አለ እንጂ ጥብቅ ነገር ! ሠርግና ምላሽ መሐል ከመምህሬ ጋር ስገጣጠም ” አለች ፡ ዜማ ቀረሽ በሆነ ድምፅ ።

“ መምህርሽ ነው እንዴ?” ስትል ፡ በቁም ነገር ቃና ጠየቀቻት ።

“አይተሽዋል እንዴ ? ” ስትል ፡ ቤተ ልሔም ጥያቄ ውን በጥያቄ መለሰች ።

“ አይቼዋለሁ ። ያ ራሰ በራው ሰውዬ አይደለም? ”

“ ጸጉሩ የሸሸው በዘር ሲሆን ይችላል እንጂ ፡ እሱስ ገና ወጣት ነው ”

“ ማለቴ ፡ ምልክቱን ነው እንጂ ፡ ስለ ዕድሜው መግ ለጹ አይደለም ። ”

“ እዎ እሱ ነው ። ግን ከምኔው አየሽው ? አይ አንቺ ! ” አለችና በምስጢር ዐይነት ድምጿን ዝቅ አድርጋ ፡ “ አንድ ኮርስ ያስተምረኛል ” አለቻት ።

“ ታዲያ እንዴት ነው ? ” አለች ማርታ ከንፈሯን ነከስ አድርጋ ።

“ እንዴት ይመስልሻል ? ” አለችና ቤተ ልሔም ፡ የግራ ጎን ዳሌዋን በመስታወቱ ውስጥ እየተመለከተች ፡ “ ጠብ ነዋ ! ” አለቻት ።

‘ ለማንኛውም ነገር ዕድልና አጋጣሚ ያስፈልጋል ’ አለች ማርታ በልቧ ፡ ‘ አሁን ምናለበት ፈጣሪዬ አንዱን መምህሬን አምጥቶ እዚህ ሰርግ ላይ ቢጥልልኝ !’

ፊት ለፊት ቆማ ፡ በጎን በኩል ሆና ፡ ከኋላ በኩል አን ገቷን አዙራ ፡ ባለችበት ራመድ ራመድ እያለች ቤተ ልሔም ራቷን በመስታወት ውስጥ ተመለከተችና ፡ “ ምን ይወጣል ኛል ! ” በማለት ዐይነት በኩራት ፈገግ አለች ።

ውፍረቷ አያስጠላባትም ። በአለባበስ ትሸፍነዋለች ። የትኛው ልብስ ከየትኛው ጫማና ሹራብ ጋር እንደሚሔድ ጠንቅቃ ታውቀዋለች ። ሱሪ አታዘወትርም ። ከሰውነቷ ሁኔታ ጋር አዛምዳ ነው የምትለብሰው ። ጉንጮቿ የተላጠ ብርቱካን ነው የሚመስሉት ። ነገር ግን በምኞት አበጥ ስላሉ ጓደኛቿ “ ለጉንጮችሽ የጡት መያዣ ያስፈልጋቸዋል ” እያሉ ይቀልዱባታል ። ፎርሟን ለማስተካከልና ውፍረቷን ለመቀነስ አንዳንድ ሰሞን ቁርስ መብላት ትተዋለች ። ነገር ግን ምሳ ላይ ደርሳ ነው የምትበላው ። የዩኒቨርስቲው ምሳ አይስማማትም ። እንዲያው ነካ አድርጋ ነው የምትተወው ። ከዚያ በኋላ በር የምትገባባቸው ቤቶች አሏት ። የሆድ ነገር ከሆነ የቅርብ ጓደኛዋንም አታስጠጋ ። ሹልክ ብላ ነው የም ትሔደው ።

“ በቃሽ እንግዲህ ፡ ኤፍ ! ደሞ ለአስተማሪ ይህን ያህል !” አለች ማርታ በመሰላቸት ዐይነት ።

ቤተ ልሔም በልቧ ፡ ‘ ባይሳካልሽ ነው ’ አለችና ሽቶ ከቦርሳዋ አውጥታ ጡቶቿ መሐል አርከፈከፈች ። ከነጋ አራተኛ ጊዜዋ መሆኑ ነው ።

ተያይዘው ወደ ደንኳኑ ሲወጡ ፡ ቤተልሔም እንደ ልማዷ ወደ ሽንት ቤት ሔደች ። ማርታ ነገሩ ገባትና ሣቅ አለች ።

ከዚህ ሁሉ ትርኢት ርቃ ዘፈኑ አካባቢ የቆየችው ትዕ ግሥት ፡ ማርታን ፈልጋት መጣችና ፤

“ አንቺ ማርታ ፡ እረ እንሔድ ” አለቻት ።

“ የት ? ” አለች ማርታ ፡ ፈጽሞ የማይታሰብ ነገር እንደ ጠየቀቻት ሁሉ ተደናግጣ ።

“ ወደ ካምፓስ ነዋ ! ምን ማለትሽ ነው? ” አለቻት ፡ የተከመረውን ጥናትና የተቃረበውን ፈተና በሚገልጽ ስሜት ግንባሯን ኩምትር ፡ ፊቷን ትክዝ አድርጋ ።

ትዕግሥት ሰርግ ቤት መቆየቱን አልጠላችም ። ብታ ድርም በወደደች ነበር ። ነገር ግን ሐሳቧ ተረጋግቶ መቀመጥ አልቻለችም ። እሷ ከዚህ ሙሽራ አጅባ ስታጨበጭብ ካም

ፓስ ውስጥ ተማሪው ጥናቱን ሲፈልጠው ፣ የታሪክ ትምህርቱን ሲለበልብው ፣ የፍልስፍና ትምህርቱን ሲሰነጣጥቀው ፣ የሒሳብ ትምህርቱን ሲያላምጠው በሐሳቧ ቁልጭ ብሎ እየታያት የመበለጥ ስሜት ተሰማት ። ከዚህ ሌላ ደግሞ አቤል በምሳ ሰዓት ምግብ አዳራሽ ውስጥ በዐይኑ እንደሚፈልጋት ታውቃለች - ከሄደችበት ተመልሳለች ወይስ አልተመለሰችም በሚል የቅናት ስሜት ። እና ወደ ካምፓስ መመለሷን እንዲያውቅ ራት ላይ እንኳን ልትታየው አሰበች ።

“ እሺ ቆይ ፣ ለማንኛውም ሙሽራ ይውጣ ” አለች ማርታ ። “ ከዚያ መኪናም አይጠፋ ፤ ካምፓስ ድረስ እንሸኝ ሻለን ። ”

ትዕግሥት እነሱ ወደ ካምፓስ እንደማይመለሱ ተረዳችና ፣ “ ኧረ ግድየለም ፣ እኔ በአውቶቡስ እሔዳለሁ ” አለቻት ።

“ እሺ ! ” አለች ማርታ ፣ ትዕግሥት የተናገረችውን ሳትሰማ ። ሐሳቧ ወይኗን ተከትሎ ለማ ወደ ተቀመጠበት ሔዶ ነበር ።

ለማ ለተወሰኑ ደቂቃዎች ቤተ ልሔም ከወይኑ ጠፍታበት አዳራሹን ግራ ቀኝ ሲማትር ፣ ድንገት ከጀርባው በኩል ከተፍ አለችበት ።

“ብሎ እስቲ ። ምን ጎደለ ? እዚህ አካባቢ ጠፋሁባችሁ አይደል ? ” አለች ገና ከመድረስዋ ፣ በሌላ መደዳ ስታሳልፍ የቆየች ለማስመሰል ።

አብዛኛዎቹ መብላት አብቅተው ወደ መጠጡ አዘን ብለው ነበር ። የተደጋገመው መስተንግዶ አስደንቆአቸው ፣ አሷን በሙሉ ዐይናቸው ፣ እሱን ደግሞ በሰርቆት ተመልክተው ፣ ግብዣዋን በማመስገን ዐይነት እጅ ነሡ ።

የቤተ ልሔም ሙዚቃ መሳይ ድምፅ ጆሮውን ብቻ ሳይሆን ልቡን ጭምር ቢነካውም ፣ ለማ ወደ ኋላው ዞር ብሎ አልተመለከታትም ። መኩራቱ ሳይሆን መቆጠብ ነበር ።

ብርጭቆውን እንዳጎደለ ተመለከተችና እጅዋን በማጅራቱ በኩል አሳልፋ ከጠርሙሱ እየቀዳችለት ፣

“ በጀርባህ በኩል በመቅዳቴ ይቅርታ ! ” አለችው ።

ምሳስ እንደ ሌለው ሁሉ “ ምንም አይደለም ” በማለት ዐይነት ጭንቅላቱን ነቀነቀ ። ደረቷ ለአፍንጫው በጣም ስለ ቀረበ የሽቶዋ መዓዛ ክፉኛ አወደው ። አሁምን ወንድነቱ የሽቶውን መዓዛ እያማገ ከእሱነቱ ውስጥ “ ዘራፍ ! ” ሲል ተሰማው ።

“ ምናባቷ ትፈታተነኛለች ! ” አለ በልቡ ።

ብርጭቆው ቶሎ እንዳይሞላ ቀስ ብላ እየቀዳች ፣ “ ትቆ ያለህ ወይስ ትሔዳለህ ? ” ስትል ሹክ አለችው ። ልቡ ክፉኛ ነጠረበት ። ለእሷ መልስ በመስጠት ፈንታ ቀስ ብሎ አጠገቡ የተቀመጡትን ሰዎች ማተረ ። እሷ ድምፅዋን ዝቅ አድርጋና ፈጥና ሌሎች እንዳይሰሙ አድርጋ ነበር የጠየቀችው ። እሱ ቀና ሲል ከፊት ለፊቱ የተቀመጡት ሁለት ሴቶች አቀርቅረው ሲንሾካሾኩ ተመለከተ ።

‘ ምኗ ይሆን ? እንዴት ብትወደው ነው ? እያሱ ይሆናል የሚንሾካሾኩት ’ ሲል አሰበ ። እጁ ሳይታዘዝ በራውላይ ያቸፈቸፈውን ላብ ጠረገለት — ሲያሳጣው ።

“ማለቴ ” አለችው ቤተ ልሔም ፣ መልሱ ስለ ቆየባት፣ ጥያቄዋ ያደናገረው መስሏት ። “ ማለቴ ፣ አጃቢ ሆነህ ነው የመጣኸው ወይስ ተጋብዘህ ? ”

“ ኧረ ተጋብዤ ነው ” አላት ።

“ ቶሎ ሕያጅ ነሃ ! ” ብላ መጠጡን ቀድታለት ጨርሳ ቀና ስትል ፣ ፊቷ ዕዝን ብሎ ነበር ። በዚያች ቅጽበት ዐይኗ ውስጥ የሆነ ነገር አንብቦ ‘ በርታ ልቤ ! ’ እያለ ፣ ግን ‘ ምን ዐይነት ዐይን ነው ያላት ! ’ ሲል ተደነቀ ።

ቤተ ልሔም በቆመችበት ተቁነጠነጠች ። ፊቷ ተለዋወጠ ። ለማ ቶሎ የሚሔድ ከሆነ የተጀመረው ነገር አሁኑኑ ማለቅ አለበት ። ከአስተማሪነቱና ከተማሪነቱ ውጭ የሚገናኙበትን ቀጠሮ ማበጀት አለባቸው ። ቤተ ልሔም ነገሩን በይደር መተው አልፈለገችም ። ምናልባት ፣ ይህ አሁን በለማ ውስጥ ያበበው የስሜት ተስፋ ፣ ነገ ዩኒቨርስቲ ውስጥ ሐሜትን ፈርቶ ፣ ቁጥብነትን ፈልጎ ወይም በሌላ ምክንያት ሊጠወልግ ይችላል ። ይህ ከሆነ ደግሞ ወዋመዷ መክሸፉ ነው ። እና አሁኑኑ በአስቸኳይ ፣ ልቡ ሳያጋድል ፣ የስሜት

እሱ ሳይበርድ ቀጠሮ ከአፉ ከወጣች ለመቼም ቢሆን ግድ የለም ። ቃሉን አጥፎ ወደ ኋላ እንደማይል ታውቃለች ። ካወሩት እንዳደረጉት ይቆጠራል ፡ ነገሩ !

እንደ ደስታዋና እንደ ድንጋጤዋ ጊዜ ሁሉ ፡ አሁንም ለጉዳዩ አስቸኳይ መፍትሔ ለመስጠት ስሜቷ ስለ ተቁነጠነጠ ፡ ሽንቷ የመጣባት ፡ ውጥር አርጎ የያዛት መሰላትና እግሯን አኮራምታ ቆመች ።

የለማ ልብ ዐርፎ አልተቀመጠም ነበር — ይንፈራገጣል ። ከጥያቄዋና ከገጽታዋ ስሜቷን በሚገባ ተረድቷል ። አንዳች ሰይጣናዊ ስሜት ልቡን ገፋፋለትና እጅዋን ጎተት አርጎ ፡ ዝቅ ባለ ድምፅ ፡

“ ልሔድ ስል አነጋግርሻለሁ ” አላት ።

“ እ ? ” — ሳትሰማው ቀርታ ሳይሆን ፡ ጆሮዋን ማመን አቅቷት ነበር ።

አልደገመላትም ።

ቶሎ የከፋው ልቧ ቶሎ ተደሰተ ፤ እየተፍነከነከች ከሩጫ ባላነሰ እርምጃ ወደ ሽንት ቤት ሔደች ።

ጠረኗ ግን እዚያው ለማጋ ቀርቶ ነበር ። ወትዋች ጎሊናው ደረቱን ገልብጦ ፡ ቡጢ ጨብጦ ፡ ግንባሩን አኮማትሮ ፡ የቤተ ልሔምን ጠረን ላለማሽተት አፍንጫውን ደፍኖ ፡ እሱ ነቱ ውስጥ ግትር ብሎ ቆሞ ተመለከተው ። ሁለት ለማዎች !

‘ ምንድን ነው ነውሩ ? መምህር የሚያስተምራትን ልጃ ገረድ ቢወድ ፤ ከሚወዳት ተማሪው ጋር ቢዳራ ፡ ምንድነው ነውሩ ? ’

‘ መውደድማ ባልከፋ ነበር ። ነገር ግን የወደደ ቸር ነው ። እና ማርከ አሰጣጥ ላይ . . . ደሞም የወደደ ልብ ወዳጅ ሲወድቅ ዝም ብሎ አይመለከትም ። ’

‘ እና ታዲያ ? ’

‘ እናማ ምርጫው ሁለት ነው ! ’

‘ ኤጭ ! ’

ምዕራፍ ስምንት

በገለጻው አዳራሽ የተሰበሰቡት ተማሪዎች ከትከት ብለው ሣቁ ። አቤል ግን ሌክቸረሩ የተናገረውን ቀልድ ስላ ላዳመጠ ለመሣቅ ዕድል አላጋጠመውም ። በአዳራሹ ሣቅ ተኮርኩሮ ከሐሳቡ ከነቃ በኋላ ፡ አጠገቡ የነበረውን ተማሪ ስለ ሁኔታው እንዲያስረዳው ጠየቀው ።

“ ምንድነው ? ” አለው ድንግርግር ባለ ስሜት ።

“ አልሰማኸውም እንዴ ? ” ብሎ ተማሪው ቀልዱን ሊነግረው ቢሞክርም ሣቁን መግታት አልቻለም ነበር ። አቤል ደግሞ የተማሪውን ሣቅ አስጨርሶ ቀልዱን ለማዳመጥ ትዕግሥት አልነበረውም ። በተሰላቸ ስሜት ቸል ብሎ ተወው ።

ሰኞን አይወደውም ። “ ብላክ መንዴይ ” ይለዋል ። ቅዳሜና እሑድን መንፈሱንም ባይሆን አካሉን አሳርፎ ፡ ሰኞ ደብተሩን ይዞ ወደ ትምህርት ክፍል ሲገባ ፡ አንዳች የጥላቻ ስሜት ያድርበታል ። እንዲያው ለስሜቱ ይቅርታ ለመስጠት ያህል ቀናቱን በመውደድና ባለመውደድ ይከፋፍላቸዋል እንጂ ፡ ልቡ ውስጥ ለትዕግሥት ቦታ ከሰጣት ጊዜ ጀምሮ የመምህሮቹን ገለጻ በሙሉ ስሜት ያዳመጠበት ጊዜ የለም ። ሐሳቡ ውጭ እየከነፈበት አካሉ ብቻ ነበር - ክፍሉ ውስጥ የሚቀመጠው ።

ከሌሎቹ ሁሉ ይህን ክፍለ ጊዜ ይወደው ነበር ። የፍጹ ስፍና ተማሪዎቹ ሳይወስዱ ያለፉትን አንድ የሳይኮሎጂ ኮርስ ከሁለተኛ ዓመት ተማሪዎች ጋር የሚወስዱበት ክፍለ ጊዜ በመሆኑ ፡ ከትምህርቱ ይልቅ አዳራሹ ሞልቶ ማየቱ ያስደስተዋል ። ምክንያቱም ሌሎቹን ኮርሶች የሚወስደው ከስድስቱ ተማሪዎች ጋር ብቻ ነው ። በቁጥር ማነሳቸው ደግሞ መምህሩ የተማሪዎቹን ስሜትና ሁኔታ በቀላሉ እንዲከታተል ይረዳዋል ። በዚያ ላይ ጥያቄ መጠየቅ አለ ። አቤል

ይህን ነው ያልወደደው ፤ አካሉን ክፍል ውስጥ አስቀምጦ በስሜቱ ወደ ውጭ የመብረሩን ነጻነት ያሳጣዋል ፤ በቀላሉ ይጋለጣል ።

ዛሬ ግን ሰኞ መሆኑ ብቻ ሳይሆን ሌላም ስሜቱን ያቁነ ጠነጠው ጉዳይ ነበር ። ትዕግሥትን ማየት አለበት ። የሁለት ቀን ናፍቆት ላለበት አፍቃሪ የአንድ ሰዓት ሌክቸር በጣም ረጅም ነው ። እናም ከክፍሉ ሮጦ ለመውጣት የደወሏን ድምፅ ነበር የሚጠባበቀው ።

“ ምን መሰለህ ? ” አለው አጠገቡ የተቀመጠው ተማሪ ግቁን እንደ ጨረሰ ፣ የመምህሩን ቀልድ ለአቤል ለመ ንገር ጓጉቶ ፣ “ሃይማኖታዊ ቀልድ ነው ‘ኮ የተናገረው ። ”
“ እኮ ምን? ” አለ አቤል ፣ በተሰላቸ ድምፅ ።

“ ሰዎቹ ከሞቱ በኋላ ፣ ወደ ሰማይ ቤት ሔደው መንግ ሰተ-ሰማያት ለመግባት ሽሚያ ተፈጠረ ። የገነት በሯ ጠባብ ነበር ። ስለዚህ ጻድቃኖቹ ተወዳድረው ይግቡ ተባለና መመዘኛው በምድር ላይ ለደሃ የመጸወቱት ገንዘብ ብዛት ሆነ ። በዚህም መሠረት ለደሃ ብዙ የመጸወቱት ወደ ገነት ሲገቡ ፣ አምስት ሳንቲም ብቻ የመጸወተው ጻድቅ ግን አምስት ሳንቲሙ ተመልሶለት ወደ ገሀነም ይግባ ተባለ ።”

አቤል ቀልዱ ብዙም ስላልኮረኮረው ፣ ጥርሱን ትንሽ ብልጭ አድርጎ ፣ “ ሰዓትህ ስንት ትላለች ? መውጫችን አልደረሰም እንዴ? ” ሲል ጠየቀው ።

ተማሪው ሰዓቱን ተመልክቶ ፣ “ ሁለት ደቂቃ ይቀራል ” አለው ።

ሁለት ዓመት ይቀራል ያለው ይመስል-አቤል ፊቱን ከሶ አስመስሎ በልቡ ሴኮንዶቹን ሲያባርር ቆየ ።

ልክ የደወሏን ድምፅ ሲሰማ ፣ አንዳች ነገር መቀመጫ ውን እንደ ወጋው ሁሉ ቶሎ ብድግ አለ ። ነገር ግን አልተተ ኮረበትም ። ሌሎቹም ለመመገቢያ አዳራሹ ሰልፍ ለመሸቀ ዳደም ደውሉን ተከትለው ግልብጥ ብለው ስለ ተነሡ ፣ ክፍሉ ትርምሱ ወጣ ። ቀድሞ ለመውጣት በሩ ላይ ጭን ቅንቅ ተፈጠረ ።

‘ ምናለበት ቅድሚያ ቢሰጡኝ ? ! , አለ አቤል በልቡ ፣ ለመውጣት እየተጋፋ ፣ ‘ እነሱ የራባቸው ሆዳቸውን ነው ። የእኔው ግን የዐይን ረሀብ ነው ። ’

‘ ታዲያ ከዐይን ረሀብና ከሆድ ረሀብ ለየትኛው ነው ቅድሚያ የሚሰጠው ? ’ ሲል የገዛ ጎሊናው ያፋጠጠው መሰለው ።

‘ እንዴ ረሀቡ ጥንካሬ መሰለኝ ። ’
‘ አይደለም ። ጅል አትሁን ። ሆድህ ሳይጠግብ ዐይንህ አይራብም ። ’

“ እረ አይመስለኝም ። አያድርስ ነው ። የዐይን ረሀብ ራሱ ከሆድ ረሀብ ይብሳል ። አያድርስ ነው ! እረ እንዲያው መቃጠል ነው ! ’

‘ ምነው የዐይንን ረሀብ እንዲህ አጋነንከው ? የማያው ቁት ዐይነ ሥውራን እሱ አይደለም እንዴ ? ’

‘ ሀሀ ! እነሱም ’ ኮ ጆሮአቸው የሚራብ ይመስለኛል ። ጆሮአቸው የዐይናቸውን ያህል ያገለግላቸዋል ። ለምሳሌ እኛ ዐይናማዎቹ የምንወዳትን ሴት በየጊዜው ለማየት እን ደምንራብው ሁሉ ፣ እነሱም የሚወዷትን ሴት ኩቴ ወይም ድምፅ ለመስማት ጆሮአቸው የሚራብ ይመስለኛል ። ’

‘ ድንቅ የሆነ የመከላከያ ሐተታ ነው ። እስቲ እንግዲህ አንድ ሁለት ቀን ምግብ ሳትበላ ቆይና ፣ ከዐይንህና ከሆድህ የትኛው ቅድሚያ እንደሚኖረው ትረዳዋለህ ። ’

አቤል ወትዋች ጎሊናውን “ ወጊድልኝ ! ” ብሎ የማ ረር ያህል እጁን አወራጭቶ ፣ ‘ ሰው ጎሊናን ያህል ባላንጣ ባይኖረው ምንኛ አንደ ልቡ በሆነ ነበር ! ’ ሲል አሰበ ።

‘ እንዴት እባክህ ? እንደ ከብት ? እንደ አንስሳ? ’ እያለ ጎሊናው እንደ ገና ከተፍ ።

መንገዱን በምን ዐይነት ርምጃ እንደ ጨረሰው ለፊ ሱም እየገረመው ከመኝታ ክፍሉ ደረሰ ። ደብተሩን አልጋው ላይ ወረወረና በመጣበት ፍጥነት ተመልሶ ደረጃውን ወረደ ። በሩጫ-ቀረሽ ርምጃ ወደ ምግብ አዳራሽ አመራ ።

ከገለጻ ፍሱ ለመውጣት የነበረው ችኮላ ፣ ያ ሁሉ የዐይን ረሃብን የተመረኮዘ ግላዊ ሙግት ፣ ይህ ሁሉ ሩጫ ትዕግሥትን ለማየት ነው ። ትላንት ጠዋት ወደ ሰርጉ ከሔደችበት ጊዜ ጀምሮ አላያትም ። እሔደችበት አድራለች ብሎ ነው የገመተው ። እሷ ግን አውቶቡስ አጥታ አምሽታ ነበር እንጂ ካምፓስ ነው ያደረችው ። ጠዋት ደግሞ እሱ ራሱ እንቅልፍ ተጫጭኖት ስላረፈደ ፣ እንደ ወትሮው ወደ ቁርስ ክፍል ስት ሔድ ወይም ወደ ትምህርት ክፍሏ ስትገባ ለማየት ዕድል አልገጠመውም ። በዚህ ምክንያት ገለጻ ክፍሉ ውስጥ ሁሉ ነገሩን እያብላላ ሲበሽቅ ነው ያረፈደው ።

አሁንም ከምግብ አዳራሹ አካባቢ ደርሶ የምሳ ሰልፍ እንደ ያዘ ፣ መላ ሰውነቱ በቅናትና በእልህ ነበልባል ይንቀ ለቀል ነበር ። ትዕግሥት ሰልፉ ውስጥ የለችም ። ቀድማ ገብታ ይሆን ? ሰልፍ መጠበቁ አስመረረው ። ወደ ውስጥ ለመግባት ቸኮለ ። ነገር ግን ተራ መጠበቅ ግዴታ ነው ። በውዴታ — ግዴታ የተሳሰረች ዓለም !

ተራው ደርሶ ውስጥ ከገባ በኋላ ፣ እንጀራ ሳይቀበል ወጥ ጨላፊው ጋ ሔዶ ትሪውን ዘረጋለት ። መሳሳቱን ያወ ቀው ሲሥቅበት ነው ። ድርሻውን ተቀብሎ መቀመጫ በሚፈልግበት ጊዜም ዐይኑ አዳራሹን ዙሪያ ገብ እየማተረ ነበር ። በተለይ ሴቶች የተቀመጡበትን አካባቢ እሳት በጎረሱ ዐይኖቹ ቃኘ ።

‘ ዛሬም አልመጣችም ማለት ነው ? ’ አለ በልቡ ሳያስ በው ጥርሶቹን እያንቀጫቀጨ ።

ከጎሊናው ጋር እንደ ልቡ ለመሟገት ፣ ተናግሮ ከሚያ ናግር ለመሸሽ ፣ ከታዛቢ ለመራቅና ግላዊ ነጻነቱን ለማግኘት ፣ አብዛኛውን ጊዜ በምግብ አዳራሹ ውስጥ ብቻውን ተቀምጦ መብላት ይመርጣል ። ሰላምን ከብቸኝነት ሊያገኛት ይጥ ራል ። ይህ ዐይን ፍቅር ላይ ከመውደቁ በፊትም የነበረው ጸባይ ነው ። በእርግጥ ፣ በዐይን ፍቅሩ ሳቢያ ደረጃው ከፍ ብሏል ። አሁንም ከወደ ጥግ በኩል ባዶ ጠረጴዛ ተመልክቶ ወደዚያው ሲያመራ ትዕግሥት ተመለከተችው ። የጐረሰ ችው አፏ ውስጥ ተንቀዋለለባት ። ቶሎ ብላ ዐይኗን ልትሰ

ብር ስትል ማርታ ቀለበቻት ። ቤተ ልሔም ሁለተኛዉ ምግብ አዳራሽ ስለምትመገብ አብራቸው አልነበረችም ።

“ ኤጭ ! እንዲያው ይሄ የማሽላ እንጀራቸው ! ” አለች ማርታ ፣ ትዕግሥትን ላለማሳፈር ብላ ። በእርግጥም የአሔዱ ግብዣ ገና ከውስዉ ስላልጠፋ ፣ ሽሮው አልዋጥ ብሏት እየታገለች ነበር ።

ትዕግሥት ምንም አላለችም ። ከዚያ በኋላ ቀናም አላ ለች ።

አቤል መቀመጥ የፈለገበት አካባቢ ሲደርስ ድንገት አየችው ። የቅናት እሳት የሚተፉት ዐይኖቹ በድንገተኛው አይታ ከማርታ ጋር በመገጣጠማቸው ድንግጥግጥ አለ ። እግሩ የተሳሰረ መሰለው ። ዐይኑን ሳይሰብር ከድንጋጤው ለማምለጥ ራመድ ሲል የአንዱ ወንበር እግር ጠለፈው ። በሁለት እጁ የምግብ ትሪውን ይዞ ስለ ነበር ፣ ተንገዳግዶ ሚዛኑን ጠብቆ መዳን አልቻለም ። አሳዛኝ ትርኢት ሆነ ። እሱ ክታች ፣ ያድነኛል ብሎ የተደገፈው ወንበር እግሩ ላይ ሲወ ድቅ ፣ የትሪው እንጀራና ወጥ ተገልብጦ ደረቱ ላይ ተደፋ ። የትኩሱ ወጥ ፍንጣቂ የደረሰባቸው በአካባቢው የተቀመጡ ተማሪዎች ተቆጥተው እየተፈናጠሩ ቢነሡም ፣ ትርኢቱ ቁጣቸውን ወደ ሣቅ ለወጠው ። ካካታውን ሰምቶ የአዳራሹ ቁመጋቢ ሁሉ ግልብጥብሎ ተነሣ — በአንዱ ውድቀት ሌላዉ ሊሥቅ ። የሳምንቱ መሣቂያና መሣሣቂያ ሆኖ የሚቆየው ወሬ ከሌላ አፍ ከመስማት ይልቅ በዐይኑ በብሌኑ ለማየት አንዱ ባንዱ ላይ መንጠራራት ራሱ ሌላ ትርኢት ሆነ ።

እስክንድርም እንደ ሌሎቹ ተንጠራርቶ ሲያይ ፣ ተዋናዩ አቤል መሆኑን በተመለከተ ጊዜ ዐይኑን ማመን አቃተው ። ግፊያውን እየበረጋገደ ዐልፎ አጠገቡ ሲደርስ ፣ በወጥ የተጨ ማለቀ ልብሱን እየጠራረገለት “ አቤል ፣ ” አቤል ምነው ? ምን ነካህ ? ” አለው ።

አቤል ምንም አልመለሰለትም ። ከወደቀበት ተነሥቶ ቢቆምም በድንጋጤ ክው ብሎአል ። ከዚያ አዳራሽ ተፈት ልኮ መውጣት ነበር ፍላጎቱ ። ግን በየት በኩል ? የዚያ ሁሉ ተማሪ ዐይን አንድ ርምጃም እንደማያራምደው ገመተ ። ሆኖም እስክንድርን አጠገቡ በማግኘቱ ትንሽ ቀለል አለው ።

ትዕግሥት በዚች ደቂቃ ውስጥ መሬት ቁልቁል ተሰን ጥቃ ብትውጣት ምንኛ በወደደች ! ካካታውን ስምታ ቀና ስትልና አቤል ከያዘው ትሪ ጋር ሲወድቅ ስትመለከት ፣ ሽም ቅቅ ብላ አንገቷን ጠረጴዛው ላይ እንደ ደፋች ቀረች ። የሚ ቀጥለውን ትርኢትም ለማየት ቀና አላለችም ። ተማሪው ሁሉ ወደ ወደቀው ወጣት ሳይሆን ወደ እሷ የሚያይ መስላት ። እንባዋ ድንገት ሊመጣባት ሲል ገታችው ።

አቤል በምግብ አዳራሹ በር ከአስክንድር ጋር ሲወጣ ማርታ ተመለከተች ። እሷም በድንጋጤ የምትገባበት ጠፍ ቷታል ። ተደናግጦ ለመውደቁ ምክንያት የሆነው ከእሷ ጋር ዐይን ለዐይን መገጣጠማቸው ስለ መሰላት ፣ የኃጢአተኝነት ስሜት ተሰምቷታል ።

“ ት... ትዕግሥት ” አለቻት ፈራ ተባ በሚል ድምፅ ።

“ ወዴ ! ”

“ እንሒድ ፣ እንውጣ ። ”

ትዕግሥት እንባዋ እንዳይመጣ እንደ ምንም እየተጠነ ቀቀች ቀስ ብላ ቀና አለች ። እንደ ፈራችው አልሆነም ። አዳራሹ ውስጥ ያሉት ተማሪዎች በሁኔታው እየሣቁ ምግባ ቸውን ከማጣጣም በስተቀር እነትዕግሥትን ልብ ብለው አልተመለከቷቸውም ።

የበሉበትን ትሪ ሳያነሡ ፣ ግራ ቀኝ ሳይመለከቱ ፣ ሁለቱም አንገታቸውን አቅርቅረው ፈትለክ ብለው ወጡ ።

ከቀትር በኋላ ወደ ዘጠኝ ሰዓት አካባቢ ፣ አስክንድር ከመኝታ ክፍሉ ተጠራ ። አልጋው ላይ ጋደም ብሎ እያ ነበበ ነበር ።

“ ማን ነው የፈለገኝ ? ” አለው ፣ ተልኮ የመጣውን ተማሪ ።

“ አንዲት ልጅ ናት ። ወደዚህ ስመጣ አይታኝ አንተን እንድጠራላት ጠየቀችኝ ። ”

“ ስሜን የምታውቅ ናት ? ”

“ አዪ ፣ ስምህን ጠርታ ነው ንገርልኝ ያለችኝ ። ”

በፈጣን ርምጃ ከመኝታ ክፍሉ ወጥቶ ፣ ደረጃውን ወርዶ ፣ ወደ ውጪ ብቅ ሲል ፣ ማርታ ደመቁን ቆማ ተመለከታት ። ግር አለው ። ከአሁን በፊት ግቢው ውስጥ መታየት ካልሆነ በስተቀር ንግግር አልነበራቸውም ።

ማርታ እሷ እንዳስጠራችው እንዲያውቅ ፈገግ አለች ለት ። ዝብርቅርቅ ባለ ስሜት ልቡ እየነጠረ ቀረባት ።

“ እኔ ጋ ነው ? ” አላት ፣ የውስጥ ስሜቱን በሚገልጽ ጣፋጭ ቅላጼ ።

“ አዎ ! ስለ አቤል ልጠይቅህ ነው ” አለችው ፣ ዕዝን ብላ ።

‘ የአቤልንም የእኔንም ስም እንዴት ዐወቀች ? ’ ሲል አሰበ ። ወዲያው ግን ፣ ‘ ለምን ጅል እሆናለሁ ? እኔ እራሴ የእሷንና የትዕግሥትን ስም አጣርቼ ዐውቅ የለም እንዴ ! የእነሱ ማወቅ ያስደንቃል ? እንዲያውም ለወሬ ሴቶች ይብ ሳሉ ’ አለ ፣ ባይነጋገሩም በዐይን እየተገራረፉ የተሳለፉበ ትን ቀን በልቡ እያስታወሰ ።

እንደ ሴትነቷ ስማቸውን ዐውቃ እንዳላወቀች ለመሆን አለመሞከሯ አስደነቀው ። አመጣጧ ብዙ ነገር ጭንቅላቱ ውስጥ አተረማመሰበት ። የተጠቀለለ ነገር ይዛለች ።

‘ ትዕግሥት ራሷ መምጣት ፈርታ ልካት ይሆን?’ ሲል አሰበ ። በምግብ አዳራሽ ውስጥ ለአቤል መውደቅ መንስኤው ከእነሱ ጋር እንደ ተያያዘ ፈጽሞ አላወቀም ነበር ።

“ ምግብ ቤት ውስጥ ሲወድቅ ነበርሽ እንዴ ! ” አላ ትና ፣ ከእሷ መልስ ሳይጠብቅ ፣ “ የትኩሱ ወጥ ፍንጣቂ እጁን ትንሽ ጠበሰው እንጂ ሌላ ቦታ አልተጎዳም ” አላት ።

ከንፈሯን መጠጠች ።

“ እምልሽ ፣ መቼም እዚያ ሁሉ ተማሪ መሐል መው ደቁ ራሱ ሕመም ነው ። አለ አይደል ! የአጋጣሚ ነገር ቢሆ ንም ያሳፍራል ። እና በድንጋጤ ትንሽ ተረብሾ ፣ ምሳውንም ባመጣለት ሲበላ አልቻለም ። አሁን ተኝቷል ። ድንጋጤው ሲያልፍለትና ሁኔታው ሲረሳው ደኅና ይሆናል ” አላት ።

እንደ ገና ከንፈሯን መጠጠችና " ውይ በናትህ ፣ አወ ዳደቁ እንዴት ስቀጠጠኝ መሰለህ ! ብቻ እንኳን ተረፈ " አለችው ።

አስተዛዘኗ ልቡን ነካው ። ' ምነው እኔ በወደቅኩና እንዲህ ባዘንሽልኝ ! ' አለ በሐሳቡ ።

ልቡ ስለተረጋጋ ዐይኖቹ ውበቷን ከላይ እስከ ታች ማስ ተዋል ይዘው ነበር ። አፍንጫውም ከትኩሳቷ ጋር የሚተነ ውን ሽቶ መቀበል ጀምሯል ። ስትናገር ትንፋሿ ራሱ ሽቶ መሰለው ። ከአሑድ የሠርግ አለባበሷና አኳኋኗ ከፊሉ ላይዋ ላይ ቀርቶ ነበር ። በአንገተ-ክፍቱ ሹራቧ በኩል የተላጠ ሽንኩርት መስለው ብቅ ያሉት ጡቶቿ ከእስክንድር ዐይን ጋር ተፋጠጡ ። ጡት መያዝ አላደረገችም ነበር ።

" ይህንን ለአቤል ነው ያመጣሁለት " አለችና ፣ ይዛው የነበረውን የተጠቀለለ ነገር ሰጠችው ። ኬክ ገዝታ ለት ነበር ።

እስክንድር የባሰውን ድንግርግር አለው ። ' ይህን ለሚ ያህል ውለታ የሚያበቃ ግንኙነት ነበር ማለት ነው ? ' አለ በልቡ ።አቤልን ጠረጠረው ። ሆኖም ከማርታ ጋር አቀራርቦ ያነጋገረውን ይህን አጋጣሚ ወደደው ።

ኬኩን ሰጥታው ጥቂት መንገድ ከሔደች በኋላ ፣ በአን ዳች ግፊት ተስባ ዘወር ስትል ፣ እንዳጋጣሚ እስክንድርም የዞረባት ቅጽበት ስለ ነበረች ዐይን ለዐይን ተገጣጠሙ ። ሁለቱም ተፋፍረው ፊታቸውን ወደ መንገዳቸው መለሱ ።

እስክንድር ኬኩን ይዞ ወደ መኝታ ክፍሉ ሲመለስ ፣ 'ጆኒ ለካ የዋህ ስትመስል ፣ ውስጥ ውስጡን ጉዳይዋን አጠና ክራለች ' እያለ አቤልን በልቡ እያማው ነበር ።

ከክፍሉ እንደ ገባ አቤልን አስነሣውና ፣ " ቀና በል እባክህ ! ጣፋጭ ምግብና ጣፋጭ ወሬ አምጥቼሃለሁ " አለውና ፣ በችኮላ እሽጉን ፈትቶ አንድ ኬክ አውጥቶ ለራሱ ገመጠ ።

አቤል ለምንም ነገር ባልጓጓ ስሜት ፣ " ተወኝ እባክህ ፣ እስክንድር ፣ ምንም አልፈልግም ። ብተኛ ይሻለኛል " አለው ። ፊቱን ትራሱ ላይ እንደ ደፋ ነበር ።

እስክንድር ሌላ ኬክ አውጥቶ ፣ ጓደኝነት በተሞላው ስሜት ፣ " ኤጭ ! አንቺ ደሞ እንዲያው በቀላል ነገር መብ ሽቅ ይቀናሻል ። ተደናቅፎ መውደቅ በማንም ላይ ሊደ ርስ የሚችል አጋጣሚ ነው ። ይልቅ ተነሽና ይህችን ነገር ግመጭ፣ " አለው ።

አቤል ጆሮ ዳባ ልበስ ብሎ ፣ ዝም !

እስክንድር ነገሩን ለማቅለል ያህል ብቻ ሳይሆን ፣ በጊዜው ያስደንግጥ እንጂ በእርግጥም ቀላል ነው ብሎ ነው የገመተው ። የአቤል ምላሽ ግን ጠነከረበት ።

ትንሽ ቆዩና ፣ ዘዴ ያገኘ ወይም አቤልን ከመጥፎ ስሜቱ ያዘናጋ መስሎት ፣ " እረ ሌላው ቢቀር ውቃቢዋ ያይሃል ! ይበላልኛል ብላ ደክማ አምጥታልህ —" አለና ሳይጨርስ ፣ አቤል አቋረጠው ።

" እንዴ ኬኩን ማነው ያመጣው ? " አለ አቤል ፣ ጉጉት ባዘለ ደካማ ድምፅ ፣ ቀስ ብሎ ፊቱን ከደፋበት ትራስ አነሣ ። ምሳውን አልበላ ስላለው ኬኩን እስክንድር ራሱ ገዝቶ ያመጣለት መስሎት ነበር ።

" ማርታ ' ኮ ነች ያመጣችልህ " አለ እስክንድር ፣ ስሟን ሲጠራ አንዳች ነገር ሽምቅቅ እያረገው ።

" እ? ! " የድንጋጤም ፣ የመገረምም ነበር ።

" ማርታ የ-የእንጉና ጓደኛ "

የትዕግሥትን ስም በአቤል ፊት መጥራት አልፈለገም ። አቤል ግን ወዲያው ገባው ። ሥሮቹ ተገታትረው ዐይኑ ደም መሰለ ።

" በናትህ ስሟን አትጥራብኝ ! " አለው ፣ ምርር ባለ አነጋገር ፣ " እሷን ልጅ ላለማየት ስል ይህን ዩኒቨርስቲ ሳል ለቅ አልቀርም ። "

እስክንድር ነገሩ ተምታታበት ። ' ትዕግሥትን ወይስ ማርታን ? ማንኛቸውን ላለማየት ? ' አለ በልቡ ። የቀድሞ ጥርጣሬው የተሳሳተ መስለው ። የሚናገረው ነገር ጠፍቶት ዝም አለ ።

ክፉኛ የቀሉት የአቤል ዐይኖች የታመቀ እንባ ተዘርግፎ እንዳይፈስ ትንቅንቅ መያዛቸውን እስክንድር ገመተ ። ግቢ ነፍስ ፡ ውጪ ነፍስ ! ክፉኛ አሳዘነው ። የሆነ ነገር ልደብቅ ብላ ከውስጥ የምትቃጠለው ፡ የምትብከነከነውና ነዳ የም ትጨሰው ሕይወቱ ውስጥ ውስጡን አምርራ ስታለቅስ በስሜቱ ታየው ። ትካዜው ተጋባበት ። እናም ዝም ብሎ መቆየት አልቻለም ።

“ ስማ ፡ አቤል ! ልረዳህ የምችለው ነገር ካለ ፡ ስሜ ትሆን ሳትደብቅ በንጹሕ የጓደኝነት መንፈስ ንገረኝ ። ስት ጨነቅ ማየት አልፈልግም ። የፈለገው ነገር ይሁን ፡ እሠዋ ልሃለሁ ! ”

እስክንድር ከአቤል ጋር ከተዋወቀበት ጊዜ ጀምሮ እን ዲህ አምርሮና በትካዜ ተመስጦ ሲናገር ፡ የመጀመሪያ ጊዜው ነበር ። ከማርታ ጋር መተዋወቁ ከትዕግሥት ጋር አስተዋ ውቆኝ ፡ የአቤልን ችግር እፈታለት ይሆናል የሚል እምነት ስላደረበት ፡ ‘ እሠዋልሃለሁ ’ ያለው ከዚህ ተነሥቶ ነበር ።

የእስክንድር ወንድማዊ የንግግር ቃና ፡ የአቤልን ልብ ክፉኛ ኮረኮረው ። በተለይ ‘ እሠዋልሃለሁ ’ የምትለዋ ቃል ከእስክንድር አፍ የወጣችው እንባ በተናነቀው ስሜት ስለ ነበር ፡ የልቡን አንጀት በኀዘን ፍላጻ ወጋችው ። የሆነ ነገር ሊነግረው ፈለገ ። ግን ምን ? አፉን ከማጥፋት በስተቀር እስ ክንድር መፍትሔ የሚያገኝለት አልመሰለውም ።

ምንም አልተናገረም ። መልሶ ፊቱን ከትራሱ ላይ ደፋው ።

“ አንተ ከባድ አርገህ የወሰድከው ነገር ይሄኔ በቀላሉ የሚፈታ ይሆናል ” አለው እስክንድር ።

አቤል አልመለሰም ።

“ ስማ እንጂ ፡ አቤል ! እባክህ ንገረኝ ፤ ዝም ብለህ ራስ ህን አታስጨንቅ ። ሐሳብን ለሰው ማካፈል ራሱ ከሕመም ያድናል ። መጥፎ ተፈጥሮ ነው ያለህ ። ለምን ሁሉን ነገር በግልህ ለመወጣት ትሞክራለህ ? ሰው ያስፈልግሃል ! እን ግዲያው የጓደኝነት ትርጉሙ ምንድነው ? ነገር ሆድ ውስጥ

አምቆ መጨነቅ መጥፎ ነው ” አለው ፡ በእርግጥም የሚያስ ከትለው መጥፎ ውጤት እየታየውና መምህር ዮናታን የነገ ሩት እየታወሰው ።

ስለ እሱ ሕመም እስክንድር ይህን ያህል መጨነቁ ሆዱን ስላባባው ፡ አቤል ቀና ብሎ ፡ “ ተወኝ እባክህ እስክ ንድር ፡ ስለ እርዳታህ አመሰግናለሁ ። የእኔ ሕመም ግን መፍትሔ የለውም ። አትድከም ” ሊለው ፈልጎ ነበር ። ነገር ግን እንባው ቀድሞ ዝርግፍ ስላለ መናገር አልቻለም ። ፊቴን ትራሱ ላይ እንደ ደፋ አለቀሰ ። ትዕግሥት ከፊቴ ቆማ በንቀት ፡ “ አልቃሻ ወንድ ! ” የምትለው መሰለው ። ማርታ በእንባው የምትቀልድበት ፡ ከት ከት ብላ የምትሥቅበት መሰለው ።

“ ስማ ፡ አቤል . . . ! ” እስክንድር ቢቸግረው ትከሻ ውን ነቀነቀው ።

መልስ የለም

“ አቤል . . . ”

ዝም !

እስክንድር በሽቆ ሲጋራውን አውጥቶ ለኮሰና ፡ በልቡ ‘ ቤሽቲያ ! የራስህ ጉዳይ ነው ! ’ ብሎ ጥሎት ወጣ ።

ምዕራፍ ዘጠኝ

አንድ የተፈጥሮ ሳይንስ ምሩቅ መምህር ለድኅረ-ምረቃ የሚያበቃውን የጥናት ጽሑፍ መዘክር ከማቅረቡ በፊት አማካሪው ዶክተር አጥናፉ የስንዴ ተክሉን እንዲጎበኙለት ጋበዛቸው ። ፕሮጀክቱን የሚሠራው በስንዴ ተክል ነበር - የተለያየ አፈር በስንዴ አበቃቀል ላይ የሚኖረውን ተጽዕኖ አጥንቶ ለማቅረብ ።

ዮናታን ገዳዩ ባይመለከታቸው ፕሮጀክቱን አቅራቢው መምህር በግል ወዳጅነቱ እንዲ ያዩለት ስለ ጋበዛቸው ከዶክ ተር አጥናፉ ጋር ሔደው ነበር ። ለጥናት ተክሎች ከተሠራ ችው ጎጆ ውስጥ እንደ ገቡ በጣሳ ጉች ጉች ብለው የተቀመጡ ትን የስንዴ ተክሎች አትኩረው መጐብኘት ጀመሩ ። ከመ ስታወት ቤቷ ላይ አረንጓዴው ቀለም ሙልጭ ብሎ ስለጠፋ ቃጠሎው ሌላ ከተማ የገቡ ይመስል ነበር ።

“ ለምን የዚህች ጎጆ ስም ተቀይሮ ‘ ኋይት ሀውስ ’ አይባልም ! ” አሉ ዮናታን በቀልድ ዐይነት - ነገር ግን ወቀ ሳን ባዘለ አነጋገር ። አረንጓዴው ቀለም ከጠፋ በኋላ ፣ “ ግሪን ሀውስ ” ማለቱ ትርጉመ-ቢስ መሆኑን ለመጠቆም ነበር ። ‘ ኋይት ሀውስ’ እንዳይባልማ የተከሷን ጎጆ ከአ ሜሪካን ቤተ መንግሥት ጎን ማስቀመጥ ይሆናላ ! ” አሉ ዶክተር አጥናፉ ፣ ቀልድን በቀልድ በመመለስ ።

ምንም አስተያየት ሳይሰጡ ስምንት የተክል ቆርቆሮ ዎች ማለፋቸው አስጎብኚውን ሳያበሽቀው አልቀረም ። ከኋላ ከኋላቸው እየተከተለ ፣ “ ግሩም ነው ! ” የሚል ድምፅ ይጠ ብቅ ነበር ።

“ ይህ የየት አገር ዐፈር ነው ? ” አሉ ዶክተር አጥናፉ ፣ ዐፈሩ በደንብ ተስማምቶአቸው ከሁሉም ፋፍተው የበቀሉ ትን ዐምስት ያህል የቆርቆሮ ተክሎች እየተመለከቱ ።

“ የደብረ ዘይት ዐፈር ነው ” አለ አስጎብኚው ፡ ቆርቆሮው ላይ የጸፈውን ኮድ ተመልክቶ ፤ “ ይገርምዎታል ! በአገራችን የስንዴ ተክል ርዝመት ውስጥ ከፍተኛውን ደረጃ ሳይዝ አይቀርም ” ብሎ ፡ የዕድገቱን ፍጥነትና ርዝመት የላከበትን ሰነድ ፍለጋ ማኅደሩን ያገላብጥ ጀመር ።

“ ፎቶግራፍ አስነሥተኸዋል ? ”

“ አላስነሣሁትም ። የጅማው ዐፈር ላይ የተተከሉት ፍጥነትም ባይኖራቸው ዕድገታቸውን ስላላቋረጡ ፡ ትንሽ ልጠብቃቸውና አንድ ላይ አስነሣቸዋለሁ ብዬ ነው ” አለ አስጎብኚዉ ፡ ፊቱ ብቻ ሳይሆን ልቡም ፈክቶ ። የፎቶግራፍ ጥያቄ ለፕሮጀክቱ ፍጻሜ መቃረቢያ ስለሆነ ፡ ዶክተር አጥናፉ ይህን ማንሣታቸው በተዘዋዋሪም ቢሆን በውጤቱ እን ደረሱ ለመገመት አስችሎታል ።

“ አሁኑኑ ብታስነሣው የሚሻል ይመስለኛል ። ካለ በለዚያ የጅማውን ስትጠብቅ ዕድገቱን የጨረሰው የደብረ ዘይቱ ሲተኛና ፍሬው ሊረግፍ ይችላል ” ሲሉ አስተያየ ታቸውን ሰጡት ።

ይህ ሁሉ ሲሆን ዮናታን ምንም ሳይተነፍሱ ዐይናቸ ውን ከአንዷ ቆርቆሮ ተክሉ ላይ እንደ ተከሉ ቀርተው ነበር። እያንዳንዱ ቆርቆሮ የያዘው ስምንት ፍሬ ነው ፤ የዮናታንን ዐይን የጠለፈችው ቆርቆሮ ሰባቱን ፍሬዎች ጅፍ አርጋ አብቅላ አንዷን አቅጭጫ አስቀርታለች ። ዮናታን በመቀጨጭ ላይ ያለችውን የስንዴ ዘለላ አትኩረው ሲመለከቱ አቤል በሐሳባቸው መጣባቸው ። ስለዚህ ነበር ከአስተያየት ተቆ ጥበው የቆዩት ። ‘ አቤል ራሱ እንደ ስንዴዋ ዘለላ በመቀ ጨጭ ላይ ያለ ሎጋ ወጣት ነው ’ አሉ በልባቸው ።

ትንሽ ቆይተው ፡ “ ይህችን ነገር ታያታለህ ? ” አሉ ፡ ፊታቸውን ወደ ዶክተር አጥናፉ መልሰው ።

“ የቷን ? ”

አስጎብኚዉም “ ምን ተገኘ ? ” በሚል ስሜት ወደ ቆርቆሮው አተኮረ ።

“ ይቺ ፡ በመቀጨጭ ላይ ያለችዋ ” አሉ ዮናታን ፡ ወደ ቆርቆሮው ውስጥ በጣታቸው እያመለከቱ ።

“ እም ፡ አዎ ከእንግዲህ የምታድግ አትመስልም ” አሉ ዶክተር አጥናፉ ፡ ብዙም ባልተደነቀ ስሜት ።

“ ከምን የመጣ ይመስልሃል ? ” አሉ ዮናታን ፡ ዐይና ቸውን ወደ አስጐብኚው እያሸጋገሩ ።

“ አካባቢው አልተስማማት ይሆናላ ! ” አሉ ዶክተር አጥናፉ ፡ በቀልድ ዐይነት ! “ ወይም ደግሞ ፍሬዋ ከጓደኞቿ ተለይታ በተለየ ዐፈር ውስጥ መብቀል ፈልጋ ይሆናል ። ”

ከት ብሉም ባሥይቅ አስጐብኚው ፈገግ አለ ። ዮናታን ግን የተቋጠረው ግንባራቸው አልተፈታም ። ይብሱን ነገሩን አጠንክረው ፡

“ የአካባቢም ተጽዕኖ ሆነ ፡ የዐፈሩ አለመስማማት ፡ ወይም ሌላ ችግር ፡ የስንዴዋ መቀጨጭ ከአያያዝ ግድየለሽ ነት የመጣ ነው ። ገና ከእንጭጭነቷ ችግሯን አስተውሉ አካባቢዋን ወይም አፈሯን መለወጥ ቢቻል ኖሮ ለዚህ አት ደርስም ነበር ። ግን አንድ ነች ። አንድ ነገር አንድ ነውና አብ ዛኛውን ጊዜ አናስብበትም ። አናስተውለውም ። ጣሳው ሙሉ ተክል ሊበላሽ ቢሆን ኖሮ ግን ወዲያው መፍትሔ በተ ፈለገለት ነበር ። ”

አስጐብኚው በድንጋጤ ክው ብሎ ቀረ ። “ አምርረ ዋል ፡ ወይስ ይቀልዳሉ ? ” አለ በልቡ እሱም ። አማካሪው ዶክተር አጥናፉ ችል ያሉትን ነገር ዮናታን አምርረው መያ ዛቸው ምክንያቱ አልገባህ አለው ። “ ምነው ባልጋበዝኳ ቸው ! ” አለ በልቡ ። አነጋገራቸው ዶክተር አጥናፉን ይለው ጥብኛል ብሎ ስለፈራ ዮናታንን በጥላቻ እያያቸው ።

“ ይህ’ኮ አብዛኛውን ጊዜ ሊያርስ የሚችል አጋማሚ ነው ። ደግሞስ የአንዱ መቀጨጭ ምን ያህል ይጐዳል ብለህ ነው ? የዐፈሩ ተጽዕኖ በአብዛኛው ስንዴ ዕድገት ሊለካ ይች ላል ” አሉ ዶክተር ፡ አውንም ለነገሩ ክብደት ሳይሰጡት ።

“ ይጐዳል እንጂ ፡ እንዴት አይጐዳም ? ” አሉ ዮናታን አምርረው ። “ የቆርቆሮውን ተክል’ኮ ስምንት የምታስኘው

ይህች አንዷ ስትጨርስ ነበር ። ስትጐድል ግን ሰባት ታረገዋለች ። አንድ ሳንቲም “ዋጋ የለውም” እንላለን ። ግን “ዋጋ እንዳለው የምንረዳው አራት ሳንቲም ይዘን ስንቀር ነው ።”

አስጐብኝው የባሰውን በጥላቻ ገላመጣቸው ። እሳቸው ግን ልብ አላሉትም ። እሱን መጐዳታቸውም አልታወቃቸውም ። ዶክተር አጥናፉ ራሳቸው፥ “ሰውዬው አበደ እንዴ ?” በማለት ዐይነት በሆዳቸው እየሣቁ ፥ ምንም ሊጠይቁ ወይም ሊናገሩ ስላልቻሉ ዝም አሉ ።

ከጥቂት ዝምታ በኋላ ዮናታን ልምጭጭ ፈገግታ እያሳዩ ፥ በምጸታዊ አነጋገር “ አየህ ፥ የአቤልም ነገር እንዲሁ ነው ” አሏቸው ።

ዶክተር አጥናፉ የዮናታን ውስጣዊ ስሜት እንዲህ የተለዋወጠበት ምክንያት ያውቁ ገባቸው ። ስለ አቤል ጉዳይ ደጋግመው አነጋግረዋቸው ነበር ። ነገር ግን ፥ ለጉዳዩ ብዙም ክብደት ወይም አትኩሮት ባለመስጠት ቸል ብለውት ስለቆዩ አሁን ጥያቄም ይሁን መልስ ማንሣት አልፈለጉም ። ሐሳባቸውን ሁሉ ወደ ተክሉ በመሰብሰብ ዐይነት ከአስጐብኝው ጋር ሐሳብ በመለዋወጥ ዮናታን የተነሡበትን ሐሳብ ለማዘናጋት ሞከሩ ። ይሁን እንጂ ፥ ዮናታን ውስጥ የሚንበገበገው ሐሳብ በቀላሉ የሚበርድ አልነበረም ። ጉብኝቱን ጨርሰው ከተክሉ ቤት ሲወጡ እንደ ገና አነሡባቸው ።

“ ሁላችሁም የዚህን ልጅ ጉዳይ ቸል ማለታችሁ ነው ? ያቤልን? እንዴት ነው ? አሁንም አልተሻለው ? ” አሉ ዶክተር አጥናፉ ሸሽተው የማያመልጡት ነገር መሆኑን ገምተው ።

“ ይሻለዋል ? ጉንፋን ’ኮ አይደለም ያመመው ። ” ይህኛው አነጋገራቸው ቁጣ ብቻ ሳይሆን ተስፋ መቁረጥም ነበረበት ።

የዮናታን አነጋገር ዶክተር አጥናፉን አላስቆጣቸውም ። የቅርብ ጓደኝነት ስላላቸው አንዳቸው የአንዳቸውን ጸባይ ጠንቅቀው ያውቃሉ ። ዮናታን ከውስጥ ሥቀው ከላይ ጥርሳቸውን ግሳየት አይችሉም ። የተማረሩበትን ወይም የበሸቁበትን ነገር ማንም ፊት ይሁን ከማንም ጋር ፥ ፊትለፊት በቁጣ ተናግረው ነው የሚወጡት ። ከዚያ ንዴቱ ቢበርድላቸው ያውሰው አክባሪነታቸው ፥ ፍቅር የተሞላበት ስሜታቸው ፥ ዮናታንነታቸው ይመለሳል ። ነገር ግን የዚህ ልጅ ጉዳይ ይህን ያህል ለምን እንዳንገበገባቸው ዶክተር አጥናፉ ጥርት ብሎ ሊታያቸው አልቻለም ።

“ ችግሩ ’ኮ ! ” አሉ ዶክተር አጥናፉ ፥ የዮናታንን ቁጣ ማስታገሥ በሚችል ለዘብ ያለ አነጋገር ። ፥ “ ችግሩ የሁሉም አለመተባበር ነው ። ከአሁን በፊት በዩኒቨርስቲው ውስጥ እንዲህ ዐይነት ጉዳይ ትልቅ አትኩሮት ተሰጥቶት ስላልተሠራ አሁንም . . . ”

ዮናታን አላስጨረሳቸውም ።

“ እኔም እኮ የምለው ይህንኑ ነው ። ለምን አትኩሮት አይሰጠውም ? በማኅበራዊ ኑሮ ውስጥ ካሉት ችግሮች አንዱ አይደለም ወይ ? አየህ ! ፍቅር ሲሠምር ፥ ሲገኝ ሲያብብ ደስታ ፍሥሐ ነው ። ከመገኘቱ በፊት ወይም ተገኝቶ ሲጠፋ ኃይለኛ ጥማት ፥ ሥቃይ ፥ ሕመም ነው ፥ ” አሉና ፥ ነገሩን ከውሉ ጋር እንደማያያዝ ትንሽ ካሰቡ በኋላ ፥ “ አዎ ! እና ፥ ምንም ይሁን ምን ፥ ግለሰብን ከዓላማው ወይም ከግቡ የሚያዘናጋ ወይም ራሱን የሚያስጠላ ሁኔታ እስከሆነ ድረስ ፥ መድኃኒቱ መፈለግ አለበት ። አሁን አቤል በዚህ ሁኔታ ተጨናግፎ ትምህርቱን ቢያቋርጥ ወይም ተደባብሶ ቢመረቅ ፥ ሁለተኛ ወደ ትምህርትና ምርምር ዓለም ፊቱን እንደማይመልስ አታውቅም ? ”

“ እሱ እንኳን በጤናቸው የሚመረቁትም የአብዛኛው ኢትዮጵያውያን ጸባይ ነው ። ሺ አስመርቀናል ፤ ነገር ግን ምንም ተአምር የሠራ አላየንም ” አሉ ዶክተር አጥናፉ በንቀትና ተስፋ በቆረጠ ስሜት ።

“ ይህ የሚሆነው ለምን ይመስልሃል ? ! በእኔ ግምት የመጀመሪያ ደረጃ ትምህርቶቻቸውን በፍቅር እንዲጀምሩ ስለማናደርጋቸው ነው ። ”

ሳያስቡት ዶክተር አጥናፉ ቢሮ ስለ ደረሱ ፥ በሩን ለመክፈት ቁልፉን እየጠመዘዙ አሁንም በተሰላቸና ነገሩን ቶሎ ለመቁረጥ በዳዳ ስሜት ፥ “ ብቻ ሁሉም ነገሩን እንዳንተ

ቢያስብበት ምናልባት ውጤት ያገኝ ይሆናል ። ግን እንዳየ ሁት ፥ ይህን ጉዳይ ብሎ ከሚቴ ላይ አቅርቦ መፍትሔ ለመ ፈለግ የሚሻ ሰው ! እንጃ ”

“ ይህ ከምን የመጣ ይመስልሃል ? ” አሉ ዮናታን ፥ ተከትለዋቸው ወደ ቢሮ ውስጥ እየገቡ ፤ “ ይህ ራሱ ምሁርነ ታችን የሚያስከትልብን በሽታ ነው ። ራሳችንን በጣም ከፍ አድርገን ስለምንገምት ፥ ከኛ በኋላ ሰው የሚፈጠር አይመ ስለንም ። ዐይናችንን ገልጠን ከተማሪዎቻችን መሐል ታላ ላቅ ሰዎች ሊበቅሉ እንደሚችሉ ማየትና መገመት አለብን ። ይህ ስሜት ሲኖረን ብቻ ነው-ተማሪዎቻችን እንቅፋት እንዳ ይመታቸው ልንጠነቀቅላቸው የምንችለው ”

“ ስደበና ! ” አሉና ዶክተር አጥናፉ በቀልድ ፥ “ ለማ ንኛውም እስኪ ቁጭ በል ” ሲሉ ዮናታንን ጋበዟቸው ።

“ አልቀመጥም ” አሉ ዮናታን ፥ ሰዓታቸውን እየተ መለከቱ። “ አ ! እንዲያውም ሰዓት አሳለፍን ። በዐሥር ሰዓት አንድ ተማሪ ቀጥሬ ነበር ”

“ እሺ እስቲ ፥ እንግዲህ በሚቻለን መንገድ እንታገላ ለና ! ” አሉ ዶክተር አጥናፉ ፥ ጉዳዩ ከውስጥ ባይፈነቅላቸ ውም ዮናታንን ለማስደሰት ያህል ።

“ በውነት ፥ እንዲያው በሚቻለን መንገድ ይህንን ልጅ መርዳት አለብን ። እባክህ ቸል አትበል ” አሉ ዮናታንም ፥ ረጋ ባለ አንደበትና ረዳት በሚፈልግ ስሜት ።

ከዚያ ፥ ወዲያው ወጥተው በመኪናቸው ወደ ስድስት ኪሎ በረሩ ። ከቢሮአቸው ሲደርሱ እስክንድር መዝጊያውን ተደግፎ ቆሞ አገኙት ።

“ ሶሪ ፥ ዘገየሁብህ አይደለም ? ” አሉት በሩን ለመ ክፈት እየተቻኮሉ ። ዐሥር ደቂቃ አሳልፈውበት ነበር ። ጠዋት ገለጻ ክፍላቸው ውስጥ ክፍለ-ጊዜአቸውን ጨርሰው ሲወጡ ነበር በዚህ ሰዓት እንዲያገኛቸው የቀጠሩት ። የፈለ ጉት ለአቤል ጉዳይ መሆኑን ፈጽሞ አልተጠራጠረም ። ምክ ንያቱም አቤል ከአሳቸው ገለጻ ክፍል — ጊዜ ሦስቱን ቀን ፊቶከታታይ አልገባም ። ክፍል ውስጥ ቢጠይቁት እስክን ድር የሰጣቸው መልስ ፥ “ ራሱን ትንሽ ስላመመው ነው ”

ብሎ ነበር ። ነገር ግን ደጋግሞ መቅረቴ ከዚህ የከፋ ሁኔታ ቢያጋጥመው ነው ብለው ስላሰቡ ፥ ስለሱ ሊጠይቁት ነው የቀጠሩት ።

“ ስለ አቤል ልጠይቅህ ነበር‘ኮ ” አሉት ዮናታን ገና ቁጭ ከማለታቸው ፥ “ በእርግጥ በጤናው ነው ? ”

እስክንድር የተጠየቀው ያው የጠበቀውን ነገር ቢሆ ንም ፥ ስለ አቤል መስማትም ሆነ መናገር የማይፈልግበት ወቅት ነበር ። ሁኔታው ያበሽቀዋል ። ምንም ግልጽ የሆነለት ነገር የለም ። እንደ ጓደኝነቱ ቀርቦ ቢያዋየው ፥ አባትነት በተ ሞላው ሁኔታ ቢያስታምመውም ፥ ቢያሻሽውም ፥ ቢኮረኩ ረውም ከአቤል ጠብ ያለ ነገር የለም ። አቤል አይናገርም ። አቤል ታፍኖ መሞት የሚፈልግ ሰው ነው ።

“ ስለ እሱ ሊጠይቁኝ መሆኑ ገብቶኛል ” አለ እስክ ንድር ። “ በቀደም ዕለት ምግብ አዳራሽ ሲገባ የሆነ ነገር አደናቅፎት ወድቆ ነበር ። ያን ያህል ጉዳት እንኳ አሳገኘ ውም ፤ ግን እንጃ ! ክፍልም አልገባም አለ ፥ ተኝቶ ነው የሚ ውለው የመንፈስ መረበሽ መሰለኝ ። ”

“ እህ ! እንዲያ ነው ? ” አሉ ዮናታን ፥ ነገሩ ልባቸውን ቢከብደውም ጎዘናቸውን ለመደበቅ ሞክረው ። “ ምን መንፈሱ የተጐዳ ሰው‘ኮ ዕንቅፋትም ይበቃዋል ። ”

“ እንደዚያ ሆኖ ነው መሰለኝ ። ”

ዮናታን ለደቂቃ ያህል ዝም አሉ ። ብዙ ነገር ሐሳባቸው ውስጥ እየተተራመሰባቸው ነበር ። እስክንድር የዮናታን ስሜት ምን ያህል በጭንቀት እንደ ተወጣጠረ ከገጽታቸው ላይ ማንበብ ችሏል ። ‘ ይህን ያህል ለአንድ ተማሪ መጨነ ቃቸው ለምንድነው? ’ ሲል አሰበ ። ነገር ግን የአቤል ሁኔታ እሱን ራሱን እንዳስጨነቀው ባሰበ ጊዜ ዮናታንም ተመሳሳይ ስሜት ሊያድርባቸው እንደሚችል ገመተ ። ሐቀኛ ምሁር ነገ የሚተካውን ጠንካራ ተማሪ በጥቃቅን ማኅበራዊ ችግር ተደ ናቅፎ ሲቀር ማየት አይፈልግም ።

የዮናታን ሁኔታ ፥ በእስክንድር ስሜት ውስጥ አንዳች ግፊት ፈጠረበት ። ‘ ማንኛውንም መሥዋዕትነት ከፍሎ አቢ

ልን ማዳን !' . . . ግን እንዴት ? መፍትሔ ከመፈለግማ እስከ አሁንም አልቦዘነም ነበር ። ' በቅርቡ ከማርታ ጋር መተ ዋወቁ ምናልባት ለመፍትሔው ጥርጊያ መንገድ ይሆናል ' ብሎ ገመተ ። በሳምንቱ ውስጥ ከማርታ ጋር በሩቅ አንገት ከመስበር አልፈው ፡ ሞቅ ያለ ሰላምታ መለዋወጥ ጀምረዋል። እንዲያውም ፈገግታዋ እየሞቀው ዐይኗ ወንድነቱን እየተፈታ ተነው ፡ በዳሌዋ ላይ በልቡ ዝቶባታል ። ' በእሷስ ድርብ ሚና ነው የምጫወተው ' ብሎ አሰቧል ።

ባገኘችው ቁጥር ስለ አቤል ትጠይቀዋለች ። አቅልሎ ይመልስላታል ። ትዕግሥትንም ከእሷ ጋር ስለሚያገኛት ሰላም ይላታል ። ሰላም ትለዋለች ። ስለ አቤል ግን ጠይቃውም አታውቅ ። ለአፍታ ያህልም ቢሆን ከማርታ ጋር ጨዋታ ሲያነሣ እንኳ አብራቸው አትሳተፍም ። ፈንጠር ብላ ቆማ ትጠብቃታለች ። ይሁን እንጂ ፡ እሷም ፍቅሯን አምቃ እን ደምትሠቃይ እስክንድር የሰውነቷን መክሳትና መላ አኳኋ ኗን በማስተዋል መገመት ችሏል ። መጀመሪያ ላይ ዝምታዋ አሰፈራርቶት ነበር ። በኋላ ግን አቤል በማርታ ላይ ያለውን ዐይነት መጥፎ ስሜት ፡ ትዕግሥት በእሱ በእስክንድር ላይ እንደ ሌላት ከሰላምታ አለዋወጧ ገብቶታል ።

" ታዲያ እንዴት ይደርሳል ? ብዙ ገለጻ አምልጦታል ። ሳምንት ቀላል ጊዜ አይደለም " ሲሉ ዮናታን የጸጥታውን አየር አደፈረሱት ።

" እሱ እንኳ እኔ የወሰድኩትን ማስታወሻ እያነበበ ከመጻሕፍት ጋር ሲያገናዝብ ይደርስብናል " አለና እስክ ንድር ፡ መናገር የፈለገውን ሳይጨርስ ፡ አንድ ነገር ራሱን መታው ። ይህን መናገር የደፈረው የቀድሞው አቤል በጭ ንቅላቱ ውስጥ ስለ ተቀረጸ ነው ። በርግጥም አቤል በተለይ የቀለም ትምህርትን ለመረዳት ፈጣን ነበር ። ብሩህ አእምሮ ነበረው ። አሁን ግን የብሩህ አእምሮው ዐይኖች በሆነ ነገር ተሸፍነዋል ። የብሩህ አእምሮው ልብ በሆነ ነገር ተደፍኗል ። እናም እስክንድር ይህ ሐሳብ ድንገት በታየው ጊዜ ለዮና ታን አጉል ቃል እንዳይገባ ፈርቶ ፡ " ብቻ እንጃ " አላቸው ፡ በሚያመነታ ስሜት ።

" እንዴት ? " አሉ ዮናታን ።

" ማለቴ ፡ በአሁኑ ጊዜ እንኳ ሳምንት ወደ ኋላ የቀረባ ቸውን የትምህርት ዐይነቶች ለማሟላት ብዙ መጽሐፍ ያገ ላብጣል ብዬ ቃል መግባቱ ያስፈራኛል " አላቸው ።

ዮናታን ነገሩ ስለ ገባቸው ደብዛዛ ፈገግታ አሳዩ ። ግን ብዙም ሳይቆዩ ፈገግታው ጭልም ብሎ ጠፍቶ ፊታቸው ተለዋወጠ ። ግንባራቸው ላይ ትልቅ የደም ሥር ተምዘግዝጎ- ወጣ ፤ ቅጽበታዊ ውሳኔ ከአእምሮአቸው ታዘ ምላሳቸውን ደርሶ ነበር ።

ቃላቱን ከመወርወራቸው በፊት ያለምክንያት መነጽ ራቸውን አወለቁ ። እንደ ወትሮአቸው ዐይናቸውን ሳያሹ መልሰው አደረጉት ። ወደ ኋላቸው ተለጥጠው ተቀመጡ ። እናም ተነፈሱ ።

" ይህን ዓመት ትምህርቱን ማቋረጥ ይኖርበታል ፡ በኔ ግምት ።

እስክንድር ግር አለው ፤ ዝም ብሎ እያያቸው ፡

' እና በምን ዐይነት መንገድ ልንመክረው እንችላለን ?' አለ በልቡ ።

' ምን ዐይነት ምክር ነው ፡ ትምህርትን አቋርጥ ብሎ ምክር ? '

" እህሳ ፡ ምነው ዝም አልክ ? " አሉት ።

ትንሽ ሲያመነታ ቆየና ፡ " ግን ይህችን ዓመት እንደ ምንም ጨርሶ ቢገላገል አይሻልም ? " አላቸው ።

" ትምህርት የሚገላገሉት ዕዳ ነው እንዴ ? "

" ማለቴ " አለ እስክንድር ፡ ሐሳባቸው ስለ ገባው ቶሎ ብሎ በማደናገር ዐይነት ። " ሌላ ዓመት መጨመሩ ራሱ የበለጠ ሊረብሽው ይችላል ብዬ ነው ፤ ጓደኞቹ ሥራ ይዘው ሲያይ ። "

" ይሄ ጊዜያዊ ሁኔታ ነው ። ጊዜያዊ ችግር ነው ። እኔ የማስበው ግን ከዘላቂ ሕይወቱ አንጻር ነው ። በእኔ ግምት አቤል ከጤናማ አእምሮው ጋር መመረቅ አለበት ። ከዚያ በኋላ ሥራ ይዞ ገንዘብ ማግኘት ሳይሆን ለዓለም አንድ ነገር ማበርከት ይሆናል ሕልሙ " አሉና ዮናታን ፡ ከመጽሐፍ

መደርደሪያቸው ላይ እንድ ጥራዝ እንሥተው ገለጡ ። አቤል በድጋሚ ሠርቶ የሰጣቸው የጥናት ጽሑፍ ነበር ።

" ይኸውልህ " አሉት ፣ የጽሑፉን መግቢያ ዐልፈው መሐል ገጾቹን እያሳዩት ፣ " ከዚህ እስከዚህ ያለው ጽሑፍ የተቀዳው ፣ ' አንቲ ዱሪንግ ' ከሚለው የኤንግልስ መጽሐፍ ውስጥ ነው ። ሐሳቡን ማለቴ እንዳይመስልህ ፤ ዐረፍተ ነገሩን ቀርቶ ቃላቱን እንኳ አልቀየረውም ። ከመሰላቸትም አልፎ ትምህርቱን የመጥላት ምልክት ነው ። አቤል እንዲህ ዐይነት ተማሪ አልነበረም ። እንዳለች ከመጽሐፍ ቀድቶ ግምጣት ቀርቶ ታላላቅ ምሁራን በደረሱዋቸው ታላላቅ ሥራዎች ላይ የሚያቀርበውን ሐሳብ ለመፍታት እንኳ ያስቸገር ነበር ። አምና በአንዲት ዲያሎግ ሽንጡን ገትሮ ይዞን ዐሥራ አምስት ቀን ሙሉ እንዳንጫጫን ትዝ አይልህም ?! እኔ ያኔ እሱ ባነሣት ጥያቄ የራሱን ምሁራዊ ብቁነት ተጠራጥሬ እንደገና መጻሕፍት ሳገላብጥ የከረምኩበት ጊዜ ነበር ። አሁን ግን የዚያን ጊዜው አቤል አይደለም ። ችሎታው አለው ። ግን አንዳች ችግር ደርሶበታል ። ስለዚህ ችግሩ ከተገለጠ በኋላ ነው ትምህርቱን በሚገባ ሊያጠናቅቅ የሚችለው እንጂ ፣ አድበስብሰው ቢያሳልፉት ምንም ጥቅም የለውም ። "

እስክንድር የጥናት ጽሑፉን ወረቀት እያየ ፈዞ ቀረ ። እንዳለ የመጽሐፍ ግልባጭ ነበር ። አቤል ይህን የጥናት አርዕስት ወስዶ እንደገና እንዲሠራ ዮናታን በመከሩት ጊዜ ፣ መልሶ ወስዶ ሲያምጥበት ዐሥራ አምስት ቀን ያህል አስቀመጠው ። በመጨረሻም ከጠቀሱት መጽሐፍ ውስጥ እንዳለ ገልብጦ ሰጣቸው ። አያውቁም ብሎ አልነበረም ይህን ያረገው ፤ ከእጁ እንዲወጣለት ብቻ እንጂ ።

" እና አሁን ትምህርቱን እርም ብሎ ከመተዉ በፊት እንዲያቋርጥ በዘዴ ብንመክረው " አሉ ዮናታን ።

" ለዚህማ ምን ምክር ያስፈልገዋል ? " አለ እስክንድር ። " እሱ ራሱ ለመተው በቋፍ ነው ያለው ። "

" የለም ። እሱ የራሱን ውሳኔ ወስዶ ከተወማ ፣ አሁን ዓለበት ሁኔታ ፣ ለአንዴም ለሁሌም ነው የሚተወው ፤

ጭራሽ ወደ ትምህርት ፊቱን አይመልስም ። ምክሩ የሚያስፈልገው ጤናማ በሆነ አመለካከት ትምህርቱን አቋርጦ አአምሮው ሲረጋጋ እንዲመለስበት ነው " አሉና ዮናታን ፣ አንድ ሐሳብ ድንገት ስለ መጣባቸው ፣ " ደግሞ አይምሰልህ ፤ ለማቋረጥ ድፍረት የሚኖረው አይምሰልህ ። ማለቴ ፣ ትምህርቱን ለመተው ድፍረት ባያጣም ዩኒቨርስቲውን ለመልቀቅ ድፍረት አይኖረውም " አሉ ።

" አልገባኝም " አለ እስክንድር ፣ ግር ብሎት ።

" በወይኑ ያፈቀራት ልጅ ያለችው እዚሁ ግቢ ነው አላልኩህም ? "

" አዎ ፣ መቼም በግምቴ ይመስለኛል ። "

" ታዲያ እሷ ያለችበትን ግቢ እንዴት ችሎ ይሊቃል ?! "

" እ ? "

" እንዳው ስታስበው ችሎ እሚለቅ ይመስልሃል ወይ ? "

" እህ ! . . . "